

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

226

„CREIERUL”
SERVICIILOR
SECRETE

67552

D 001457

SERVICI

1982

D 1457

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

Uz intern

**„CREIERUL“
SERVICIILOR
SECRETE**

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC

— 1982 —

CUVINT ÎNAINTE

În 1929, un emigrant tânăr debarca la Tel Aviv. Se numea Iser Halperin.

Era un om modest, şters, care nu atrăgea atenţia în nici un fel. Şi totuşi, caracterul, loialitatea şi cutezanţa sa l-au propulsat în curând în centrul bătăliei clandestine dusă împotriva englezilor. Cei în drept, şefii săi, şi-au dat seama foarte repede că acesta dispune de calităţi de excepţie.

În scurt timp, Iser devine personajul numărul unu al informaţiilor, apoi el este solicitat pentru a conduce ansamblul serviciilor de securitate israeliene. Intuiţia şi puterea sa de muncă au devenit repede proverbiale. Meritul lui principal este acela de a fi ştiut să pună pe picioare, cu propriile idei, serviciul secret. El a stabilit în cadrul acestui organism reguli de morală şi justiţie care, poate, în alt serviciu similar ar putea fi apreciate ca incompatibile cu activitatea clandestină. În perioada în care a fost „creierul” serviciilor secrete, a elucidat cazuri dintre cele mai complicate, lăcînd dorada potenţialului său deosebit pentru această altă de dificilă muncă, pînă în momentul în care un dezacord cu David Ben Gurion l-a adus în situaţia să-şi prezinte demisia — o demisie irevocabilă.

Istoria vieţii şi activităţii lui Iser Harel — cum şi-a zis mai tîrziu — este, în mare măsură, aceea a serviciilor secrete israeliene. Autorul a pus în această carte accentul pe personalitatea şefului, vorbind destul de rar de colegii şi colaboratorii săi, dar menţionînd că fără munca sutelor de agenţi devotaţi, curajoşi şi integri, Harel n-ar fi reuşit niciodată să creeze această adevărată armată din umbră a Israelului.

Arhivele S.H.A.I. au dispărut!

S.H.A.I.-ul — Serviciul de Informații al Haganei* — era alotputernic.

Nimeni nu știa cînd, cum și unde a luat ființă acest serviciu de informații al rezistenței. Autoritățile britanice, deși cunoșteau de existența lui, nu au reușit totuși niciodată să pună degetul pe centrul lui nervos, să-l stabilească șeful, cartierul general.

În schimb, agenții S.H.A.I.-ului erau infiltrați peste tot. Existau puține șanse ca o convorbire telefonică confidentială, un schimb oficial de scrisori, o telegramă secretă să scape acestora. Funcționarii evrei din P.T.T., care aveau mese de ascultare clandestine, se interpuneau în permanență pe firele unor șefi militari și civili ai armatei britanice. Pe bulevardul Keren-Kayemet, la Tel Aviv, receptoare radio disimulate în mobila unui apartament interceptau zi și noapte mesajele codificate schimbate între diversele ramuri ale poliției, armatei și serviciilor de informații engleze. În mare majoritate aceste coduri erau cunoscute, multe din ele fiind sustrate sau fotografiate pe loc, chiar în Statul-major al C.I.D. (Criminal Investigation Departament). S.H.A.I. posedea tabelele detaliate cu lungimile de undă și frecvență întrebuintate de diverse emisiuni radio; avea lista completă a dosarelor de poliție și cunoștea numărul și numele codificat al diverselor persoane de care aceasta se ocupa. S.H.A.I.-ul dispunea și de propria sa stație de emisie, „Kol Israel”, care transmitea cu regularitate și își făcea o plăcere din a difuza textele integrale ale mesajelor ultrasecrete emise de englezi, uneori chiar înainte ca ele să fi ajuns la cei cărora le erau, de fapt, destinate.

* Hagana — armata evreiască clandestină din Palestina.

Datorită enormului aparat de care dispunea, S.H.A.I.-ul ajunsese să contracareze majoritatea loviturilor preconizate de poliția britanică împotriva Haganei. Perchezițiile secrete, lansate de englezi pentru a pune mina pe vreun șef important al rezistenței sau pe vreun depozit, atelier de fabricat armament ori centru cu arhive secrete, se soldau, de regulă, cu un eșec. Hagana era mereu prevenită, câteodată chiar de ofițerul însărcinat cu executarea operațiunii împotriva ei, locurile respective fiind părăsite înaintea venirii poliției. Într-una din zilele anului 1946, unul din șefii Haganei a fost arestat de englezi. Asupra sa se afla un carnet înțesat cu informații, adrese, nume de persoane. S.H.A.I.-ul a trecut de urgență la ofensivă: în aceeași seară, carnetul din fișetul C.I.D. a fost înlocuit cu unul identic plin cu date imaginare, transcrise de un falsificator de renume al S.H.A.I.-ului.

Câteodată apărea și șansa, ca în cazul unui ofițer englez, numit conspirativ „John Smith”. Deși acesta făcea parte dintr-o familie de mari nobili englezi, era categoric împotriva politicii palestiniene a guvernului său. Datorită „firmei” sale, avea acces la documentele cele mai secrete. Într-o zi, a descoperit într-un fișet un dosar voluminos al C.I.D. — rezultatul citorva ani buni de muncă informativă — între copertițele căruia se aflau o listă de 5 000 de nume și adresele principalilor militanți ai Haganei, hărți detaliate cu localizarea centrelor clandestine de antrenament și depozitelor de arme, precum și planurile și directivele operațiunii „Brookside”, concepută pentru a slăbi, într-o singură noapte, Hagana din Palestina, printr-o rază fără precedent ce urma a fi executată de poliție și armată.

„Smith” n-a ezitat să comunice prietenilor săi evrei cele descoperite. Peste puțin timp, într-o seară, doi oameni ai S.H.A.I.-ului, deghizați în soldați britanici, pătrundeau în tabăra unde se afla dislocat cartierul general britanic, lângă Tel Aviv. Ascuns înăpoia unei ferestre, „Smith” îi aștepta. El le-a întins un pachet greu: dosarul.

O jumătate de oră mai târziu, într-o casă din apropiere, un as al aparatului de fotografiat se așternea pe lucru. La prima oră din zori, totul era gata. Listele, documentele și ordinea planului „Brookside” fuseseră fotografiate. Cu câteva minute înaintea sosirii la serviciu a ofițerilor C.I.D., dosarul era înăpoișat lui „John Smith”, care-l repunea în fișet. Peste 15 zile, listele și documentele întoarse cu multă răbdare timp de mai mulți ani de englezi nu mai aveau nici o valoare.

Imbracat în pantaloni scurți, kaki, și cămașă cu guler deschis, Iser Harel își face apariția pentru prima dată la Statul-major al S.H.A.I.-ului. Descoperă cu această ocazie o lume ciudată: era obișnuit cu munca fizică, niciodată nu mai lucrase într-un birou. Nu știa nimic despre activitatea de informații, despre subiectele activităților de aici, mai ales despre problemele securității interne, spionajul împotriva englezilor, arabilor și străinilor. Problemele delicate ale raporturilor dintre diversele fracțiuni politice ale populației evreiești îi scăpau.

Cei care l-au cunoscut în acea epocă își amintesc de un bărbat mic de statură dar solid, cu ochi albaștri și reci, încordat ca un arc, tăcut. „A-l face să vorbească, era ca și cum ai fi încercat să-i scoți un dinte”, notează unul dintre colegii lui. Avea un obicei care îl irita pe toți: își rodea unghiile cu furie, fără încetare. I s-a spus, dar făcea tot cum îl ducea capul. În același timp, nu-și pierdea niciodată singele rece, nu era prietenul nimănui, preferind singurătatea.

Fusese numit secretar în „Departamentul evrei” din S.H.A.I., sectorul cel mai încărcat de probleme. Hagana nu era singura mișcare de rezistență din Palestina. Pe lângă ea mai existau „disidenții”: „Irgun” — extremiștii de dreapta, și „Stern” — ultranaționaliștii. Hagana se avea la cuțite cu ambele.

Și tocmai Harel avea obligația de a întocmi listele și fișele personale ale „disidenților”, de a concentra și centraliza informațiile privind acțiunile lor și de a pregăti dosarele pe structuri, centre, depozite de arme și de documente ale acestor organizații.

Începuturile activității lui la S.H.A.I. nu au fost acelea ale unui copil minune. Dimpotrivă. După părerea colegilor, „alesul” avea capacități limitate. Se exprima cu dificultate, nu reușea să găsească cuvintele potrivite și nici să-și ordoneze gândurile în propoziții clare și precise. Seria urât, de multe ori izbucnind certuri între el și ceilalți colegi pe marginea redactării unui raport. Părerea pe care și-au făcut-o cei din strada Jabotinski despre el, în această perioadă, nu era deloc strălucită.

Iser se pune, însă, pe muncă. Rămâne stupefiat de lumea secretă pe care o descoperă, parcurgând dosarele S.H.A.I.-ului. Zi și noapte, citește documentele ce i se aduc. Începe

să lipsească des de acasă, uneori întorcându-se abia la sfârșit de săptămână. Soției îi spusese că lucrează în Hagana din Tel Aviv. Ea nu l-a mai întrebat nimic.

Încetul cu încetul eforturile lui încep să dea roade. Prima surpriză este că reușește să înțeleagă sensul rapoartelor secrete pe care le primește. Citește documentul foarte atenți, încet, și chiar înainte de a-l termina știe ce măsuri să recomande. Treptat, în cadrul statului-major încep să se bătă apăsătoare pe seama „intuiției lui Iser”, pe simțul lui de cline de vinătoare, care-l duce direct spre soluție. Dispune de o memorie selectivă: poate uita numărul buletinului său de identitate sau numele vreunui vecin, dar nu uita nici un detaliu, nici un amanunt dintr-un dosar de acțiune. Când îi vine o nouă informație, el pune dintr-o dată cap la cap aspectele, găsește punctele comune, trece la acțiune, lovește exact la țintă.

Unul după altul, colegii care nu văzuseră în el decât un „spirit ignorant și limitat” își schimbă părerea și câteva luni după sosirea lui la S.H.A.I., Iser este numit șeful Departamentului evrei.

Prima decizie pe care o ia în calitate de șef este aceea de a găsi o altă ascunzătoare pentru arhive. Se părea că locul de depunere a acestora era cunoscut de toți oamenii din Cartierul general al S.H.A.I.-ului. Or, gramezile acelea de dosare conțineau secrete detonante: fișele personale ale conducătorilor Mandatului britanic în Palestina; numele ofițerilor englezi care cooperau în secret cu Hagana; numele și adresele mai multor informatori și trădători evrei ce lucrau mină în mină cu autoritățile etc.

Iser hotărăște să mute arhivele într-un loc sigur, pe care nimeni, în afara de el și secretară, să nu-l cunoască. Dar cum s-o facă?

Pentru început, are nevoie de un apartament. După îndelungate căutări îl găsește, într-un imobil situat pe o stradă din Tel Aviv. Iser se prezintă proprietarilor: „Ma numesc Regev, lucrez în Hagana, dar locuiesc în afara Tel Avivului. Am nevoie de un apartament în care să stau una sau două nopți pe săptămână”. Tirgul se încheie repede. Chiriasului i se îngăduie chiar să facă „unele mici reparații”.

În ziua următoare, pe peronul gării din Tel Aviv, Harel se întâlnește cu un bărbat între două vîrste; e cel mai bun specialist pe care îl are Hagana în materie de ascunzătoare: un inginer ce locuiește în Haifa.

Spre seară, Iser îl invită să se urce în mașină și-l plimbă mult timp pe străduțele Tel Avivului, pînă e sigur că inginerul nu are idee unde se află, după care îl introduce în apartament. Acesta întocmește pe loc planul ascunzătorii, îi dă lui Iser câteva detalii tehnice, îi indică materialele necesare, după care se întoarce la Haifa.

A doua zi, o camionetă depune pe trotuarul din fața imobilului câteva materiale de construcție. După lăsarea întinericului, în preajma acestuia își fac apariția mai multe persoane. Într-un timp record, în apartament sînt introduse cărămizi, ciment și o ușă metalică. Noaptea următoare, Iser Harel revine în casă în compania unui expert în construcții, pe care l-a cunoscut la Herzlia. „Am o treabă pentru tine”, îi spune Iser. Omul nu pune nici o întrebare. Se închide în apartament și ridică un zid în spatele camerei dinspre scară. În nișa astfel creată, construiește mai multe etajere destinate dosarelor, lăsînd, însă, suficient spațiu pentru ca arhivarul să poată trece. În zidul ridicat de el, montează ușa de metal adusă, pe care o distumulează apoi sub un înveliș gros de beton. Mecanismul de deschidere a acestuia este ingenios mascat într-o crăpătură a zidului. Când Iser vine să vadă rezultatul, nu se poate abține să nu scoată un murmur de admirație. Nimeni nu-și va da seama că o bună parte din cameră a dispărut și că cea mai mare parte a peretelui din fundul camerei nu este, de fapt, decât o ușă secretă. Broa-ca ei nu se observă nici de aproape, iar cînd lovește în zid, oriunde pe suprafața sa, ecoul este la fel de sec ca și al celorlalți pereți ai apartamentului.

Iser este mulțumit. Ascunzătoarea i se pare sigură. Nimeni, nici chiar șeful S.H.A.I., nu-i va ști adresa. În afara lui, numai secretara, singură, va veni aici să lucreze, strecurîndu-se în apartament dimineața în zori și plecînd seara tîrziu.

Nici nu-și înmagina Harel cît de curînd își va dovedi utilitatea ascunzătoarea lui secretă.

★

În noaptea de vineri 28 iunie 1946, paznicul unui kibutz* din apropierea Tel Avivului este oprit de un ofițer britanic în uniformă.

* Kibutz — colonie rurală evrească.

— Du-mă repede la șeful local al Haganei, îi cere acesta. Evreul pare încurcat :

— Nu știu despre ce vorbiți !

— Ascultă-mă — englezul pare foarte agitat — sunt un prieten al evreilor. Îi cunosc pe șeful S.H.A.I.-ului din Tel Aviv. L-am întâlnit în mai multe rânduri, dar nu pot să mă duc la el acum. Ar fi prea riscant. Am o informație extrem de importantă pentru voi. Este urgentă. Fiecare minut contează.

— Așteptați puțin.

Paznicul dispare în noapte și-și alarmează șefii. Aceștia ezită. Nu-i vorba cumva de o capcană pusă la cale de englezi ? Nu-i vorba de o provocare ? Hotărăsc totuși să vorbească cu ofițerul.

— Să zicem că mă numesc Gordon, începe acesta dialogul cu șeful local al Haganei. Vreau să vă previn că se pregătește un dezastru pentru comunitatea evreiască. Peste câteva ore, unitățile armatei britanice vor lansa cea mai mare operațiune de până acum din Palestina. Toate orașele, satele și kibbuturile vor fi înconjurate și blocate ermetic cu soldați. Se vor face percheziții; cei mai însemnați vor fi arestați, după o ordine prestabilită. Primii pe liste sunt șefii sioniști și liderii Haganei. Ordinele sunt foarte stricte, iar perchezițiile vor fi severe. Trebuie să acționați imediat !

Cinci minute mai târziu, soneria telefonului răsună într-un apartament din Tel Aviv. „Kibutul X la telefon. Unul din copiii noștri este foarte bolnav. Trebuie transportat de urgență în oraș”.

E vorba, desigur, despre un mesaj codificat. O ambulanță se îndreaptă spre kibut în plină noapte. Acolo, totul este pregătit.

Un băiețel de opt ani, Hanitai, înfășurat în pansamente, cearșafuri albe și cuverturi, e plasat pe o targă. O „infirmeră” și un „medic”, costumați în alb, îl duc la ambulanță. „Medicul” nu-i altul decât șeful local al Haganei, alertat în urma dezvăluirilor făcute de englez. 20 de minute mai târziu, alergând pur și simplu pe scările ce duc la Statul-major al S.H.A.I.-ului, Iser Harel se grăbește să-și prezinte raportul. Câteva telefoane, câteva cuvinte șoptite codificat îi sunt de ajuns pentru a avea confirmarea informației: taberele britanice rămăseseră în mod misterios pustii; unități militare compacte se îndreptau spre marile orașe; tuturor funcțio-

narilor evrei din C.I.D. îi se dăduse drumul acasă, spre seară, dar, în același timp, inspectorii de origine engleză primiseră ordin să se prezinte la miezul nopții, în scopul participării lor la o operațiune ce va dura 1—2 zile. Nici o îndolală: marea acțiune, anunțată în planul „Broodside”, urmează să aibă loc în această noapte.

Cîteva minute mai târziu, Iser își cheamă, prin telefon, unul după altul, subordonații împrăștiați prin țară, cărora le dă instrucțiuni scurte, codificate. Aceștia, la rîndul lor, dau semnalul de alarmă stabilit pentru cazuri de urgență. Imediat, sute de telefoane încep să zburde în apartamente private, birouri, la adresele „de acoperire”, la kibbuturi, la centre ale industriei militare clandestine. Zeci de ștafete, pe jos, strecurîndu-se abil prin spatele caselor, bat la ușile „candidaților” la arestare. În marea lor majoritate, liderii poliției hotărăsc să rămână acasă și să se lase arestați; dar șefii Haganei dispar, unul cîte unul, adăpostindu-se în locuri stabilite cu mult timp înainte.

Iser însuși, după ce pune sistemul în funcțiune, se face nevăzut. O ia repede spre casa doctorului Moshe Sneh — șeful Statului-major al Haganei — și-l previne personal de pericol. Sneh reacționează prompt și reușește să părăsească casa cu puțin timp înaintea sosirii soldaților britanici. Peste cîteva zile, datorită rețelelor Haganei, el părăsește țara, cu destinația Paris, unde îl întâlnește pe David Ben Gurion.

În preajma miezului nopții, Iser revine la cartierul general și îngheșuie într-o valiză hîrtiile cele mai importante: listele informatorilor C.I.D., acelea ale informatorilor Haganei printre funcționarii britanici ai C.I.D. și ai guvernului, dosarele active ale S.H.A.I.

În valiza, se strecoară prin curțile și străduțele cele mai puțin frecventate și ajunge la apartamentul unde construise de curînd ascunzătoarea. Înainte de a dispărea în imobil, are timp să observe blindatele și mașinile gonio ale armatei britanice blocînd intersecția.

Iser pătrunde în locuință, deschide ușa metalică și pune valiza în ascunzătoare, după care răsufliă ușurat. Totu-i în ordine. Tocmai se pregătește să părăsească casa pentru a se deplasa la o altă adresă din Tel Aviv, cînd aude zgornot de pași pe hol.

„Englezii !”

E prea târziu ca să dispară. Se întoarce din drum, re deschide ușa secretă și se închide în arhivă. Nu trec decît pu-

ține secunde și aude lovituri în ușa apartamentului, apoi zgomot produs de mișcarea cheii în broască. Voca proprietarului casei se amestecă cu cea a ofițerilor englezi. Cizmele bocăne prin cameră, pumnii lovesc zidurile. Iser își ține respirația. Oare l-a trădat cineva? Paturile puștilor lovesc în ușa secretă a ascunzătorii. Acum e acum. Ecoul este însă normal. Englezii nu sesizează nici ușa secretă, nici broasca ascunsă în perete. De unde să știe că la câțiva centimetri în spatele aceluși perete se află unul din șefii S.H.A.I.-ului, care se scaldă într-o adevărată comoară de secrete.

Soldații se retrag și, câteva ore după aceea, „Domnul Rege” părăsește calm apartamentul și se întoarce la cartierul general.

★

Operațiunea declanșată de englezi a nimerit în gol. Ei n-au descoperit decât puține arme; n-au pus mîna pe nici un document, pe nici un șef al Haganei.

A doua zi după raid, Harei cere să fie luate imediat măsuri de securitate. De această dată, S.H.A.I.-ul a avut, într-adevăr, noroc. Pe viitor, însă, nu se știe. Arhivele centrale ale S.H.A.I.-ului — mai multe mii de dosare — trebuie transferate într-un loc sigur, departe de Tel Aviv și de percheziti. Dar cum? Orașul este asfixiat de englezi, toate ieșirile fiind blocate și păzite. „Ma voi ocupa eu de această misiune”, raportează Iser șefilor săi.

Își caută imediat un cunoscut, consilier municipal la Kfar Saba:

— Spune-mi, există vreo clădire publică în construcție la Kfar Saba, în acest moment?

— Da, câteva.

— M-ar interesa o clădire mare, situată în afara orașului, nu în centru.

Prietenul reflectează un moment:

— Da, există un spital în construcție.

— Pot să dispun de el?

— De acord, îi spune consilierul.

Cîteva zile după aceea, un camion mare oprește în apropierea unui baraj de polițiști, la intrarea în Tel Aviv. Trebuie descărcate multe lăzi cu legume destinate hănelor centrale ale orașului. Șoferul, care prezintă actele soldaților englezi,

este un tip respingător, iritant, lăudăros, care țipa întruna, gesticulează, îi bate pe umăr pe soldați, într-un cuvînt face totul pentru a fi remarcat. La întoarcere, englezii îl lasă să treacă fără a-l mai controla mașina. „Nu sînt decât niște lăzi goale”, își spun ei. De fapt, sub respectivele lăzi, într-adevăr goale, sînt ascunse mai multe zeci de cutii grele. În ele se află arhivele centrale ale S.H.A.I.

În aceeași seară, camionul frinează în curtea unei ferme izolate din Saron. Cîteva oameni descarcă cutiile și le urcă în alt camion. Șoferul, care și-a jucat atît de bine rolul, este liber să-și vadă de treburi. Habar n-are ce a transportat, și cu atît mai puțin despre destinația finală a încărcăturii.

Dinopola unei ferestre, Iser supraveghează transbordarea.

Fără să fi deschis vreodată un manual privind războiul secret, Iser a descoperit singur unul din principiile activității clandestine: compartimentarea. Nu trebuie sub nici o formă, cu nici un preț, cu una sau mai multe persoane să cunoască în totalitate datele unei acțiuni. Dacă unul cedează, anchetatorii pot ajunge cu ușurință pe urmele întregii afaceri.

Or, șoferul nu știa nimic altceva decât că luase niște cutii dintr-un loc oarecare din Tel Aviv, pe care le-a descărcat apoi în curtea unei ferme din Saron. Atîta tot.

Cît despre cei care le-au încărcat în a doua mașină, după care și-au văzut de drum, nu și-au nici ei de unde vin și ce-i cu ele.

Țîrziu, în noapte, camionul cu arhivele S.H.A.I. oprește lângă un căsăfodaj, în fața spitalului aflat în construcție la periferia orașului Kfar Saba. Cutiile sînt descărcate și mașina pleacă. În întuneric, oamenii Haganei așteaptă cu nerăbdare. Odată camionul plecat, luptîndu-se cu întunericul, ei transportă cutiile grele spre o sală mare de la subsol. A doua zi, o altă echipă vine să lucreze la clădire. În ajun, maistrul acordase o zi liberă muncitorilor săi.

Noua echipă vede pentru prima dată această clădire. I se cere să construiască un planșeu în sala de la subsol, peste cutiile cu documente. A doua zi, echipa permanentă vine la lucru. Nimeni nu sesizează că între timp a fost realizat un spațiu închis ermetic, fără vreun acces, în interiorul căruia se află tezaurul S.H.A.I.-ului.

Iser este multumit. Arhivele sînt bine protejate. El este singurul care a urmărit întreaga operațiune de la început și

până la sfârșit. Și asta aproape fără să fi fost văzut, pentru că are darul de a trece neobservat, asemenea celui mui neînsemnat om din lume.

La începutul anului 1948, după ce Adunarea Generală O.N.U. a hotărât crearea Statului Israel și a izbucnit războiul dintre evrei și arabi în Palestina, Iser a revenit, într-o noapte, la Kfar Saba, în fruntea unor oameni siguri.

Înarmați cu ciocane de spart piatră, ei au slăbit planșeul de la subsol și au luat documentele secrete, atât de necesare procesului de edificare a serviciilor secrete ale noului stat abia înființat.

„Omul nostru la Amman”

Pilotul personal al generalului sir Alan Cunningham, ultimul demnitar britanic din Palestina, era un mare amator de mașini de curse. Dacă se întâmpla să nu survoleze diferite zone ale lumii la bordul avionului, atunci, în mod sigur, putea fi văzut colindând pe toate drumurile cu o mașină sport, neagră, de superclasa. Când englezii au început să evacueze țara, acesta a făcut cadou mașina prietenei sale din Tel Aviv, grăbindu-se să-și urmeze stăpinul la Amman. Fata nu a apucat, însă, să se bucure prea mult timp de frumusețea dar, căci automobilul a fost rechiziționat de către S.H.A.I.

Noul posesor era Iser Harel, și asta nu pentru că manifesta vreo slăbiciune pentru mașinile luxoase, dar micul „M.G.” putea atinge o viteză de 150 de kilometri pe oră și, pentru unul ce-și petrecea mai tot timpul alergând dintr-un capăt în altul al Israelului, era un adevărat dar ceresc. Iser nu obișnuia să-și piardă vremea pe culoarele centralei. Reușise să găsească un limbaj comun cu noul șef al S.H.A.I., David Saltiel. Acesta, deși era un om de lume, plin de energie, de inițiativă și de idei neconformiste, nu avea darul să analizeze un subiect, să prezinte un dosar ori să susțină soluțiile pe care le propunea în fața superiorilor. De obicei, îl desemna pe Iser să vorbească în locul lui, fapt pentru care liderii Haganei se obișnuiseră treptat cu prezența lui Harel la reuniunile lor secrete, unde le prezenta cu multa ingeniozitate și concizie dedesubturile diverselor operațiuni.

În birourile S.H.A.I.-ului, deja se pronostica: Iser Harel va fi viitorul șef al serviciului secret. Nu era el oare omul de încredere al lui Saltiel, purtătorul de cuvânt oficial al serviciului și reprezentantul lui necontestat? Toate aceste „cal-

eule" au fost însă răsturnate dintr-o singură lovitură, prin intrarea în scenă a unui personaj nou: Iser Beerl, supranumit și „Iser cel Mare”.

Iser Beerl arăta, în felul lui, ca un personaj destul de ciudat. Înalt, slab, uscativ, părul alb, fața plăcută, se spunea despre el, deopotrivă, că ar fi un om drept, integru, modest, cit și un inchișitor feroce, un tip periculos.

Cert e că era protejatul lui David Saltiel. „Va fi însărcinat cu probleme de administrație și intendență”, le spusese el subordonaților când făcuse prezentările.

Pe moment, Harel a fost surprins de această apariție și de prenumele noului venit. Iser era un prenume destul de rar, și iată acum doi Iser la cartierul general. Funcționarii S.H.A.I.-ului l-au numit de atunci pe Beerl „Iser cel Mare”, iar lui Harel l-au spus „Iser cel Mic”, diminutiv care avea să-l însoțească până la sfârșitul activității sale.

Cu câteva săptămâni înainte de sosirea lui Iser Beerl, David Saltiel a venit în biroul lui Harel. „Vreau să-ți fac o propunere, l-a spus acesta. Intenționez să te numesc șeful sectorului Tel Aviv”. Iser a rămas surprins, știind că era indispensabil statului-major. Dar propunerea îl tenta, și a acceptat-o. În sectorul Tel Aviv se concentra cea mai mare parte a populației evreiești din Palestina. Tot acolo se mai aflau și centrul nervos al Haganei, al forțelor militare britanice, al organizațiilor arabe. În orașul Jaffa, alipit de Tel Aviv, se instalaseră punctele de comandă ale arabilor, de unde plecau cuvintele de ordine destinate populației arabe din Palestina și tot din Jaffa se lansau operațiuni împotriva evreilor.

În aceeași zi, a părăsit Statul-major al S.H.A.I.-ului, preluând conducerea sectorului Tel Aviv. Biroul de lucru se afla disimulat într-una din încăperile redacției ziarului muncitoresc „Davar”, din strada Allenby.

La câteva zile după această numire, de la statul-major îi parveni următoarea știre: „David Saltiel a fost însărcinat cu funcția de comandant al orașului Ierusalim. Succesorul său în fruntea S.H.A.I. este Iser Beerl”.

Pe Harel l-a cuprins o furie de nedescris. Acum înțelegea de ce fusese mutat. Dacă ar fi rămas la Cartierul general al S.H.A.I. până la plecarea lui Saltiel, ar fi moștenit conducerea acestuia în modul cel mai firesc. Deci, Saltiel manevrasse din culise, îndepărtându-l pe el și lăsându-i drumul liber lui Beerl.

Mai mulți funcționari ai S.H.A.I., inclusiv din statul-major, s-au revoltat împotriva numirii lui Beerl, contestându-i autoritatea și subliniind ignoranța de care dădea dovadă în problemele activității clandestine. Dar acesta s-a ținut destul de bine. După câteva luni, a reușit să se impună în fața oamenilor, luând friiele în mână. Și-a implantat oameni fideli pretutindeni, dar mai ales în Departamentul intern, care se ocupa de evrei, disidenți și trădători. Cât despre Iser Harel, deși fusese nedreptățit, nu a reacționat în nici un fel: era captivat de noile sale activități. Deja îl preocupa foarte mult criza din sectorul arab.

★

Una din sarcinile S.H.A.I. o constituia recrutarea de informatori arabi. Ofițerii săi își întâlneau agenții în livezi abandonate, în case aflate în paragină sau pe culmile dunelor. Decorul nu era ales de vreun regizor amator de senzații tari, ci chiar de informatorii arabi, care, știind cum li tratau pe trădători compatrioții lor, se temeau și cereau ca întâlnirile să aibă loc în puncte cât mai izolate. Fuseseră recrutați datorită unui lung și răbdător efort. Printre ei se aflau indivizi zdrențăroși, atrași de dorința câștigului, lideri eminenti sau membri din statele-majore ale unităților arabe, invidioși pentru că fuseseră învinși de rivalii lor în cursa pentru putere, dar și oameni drepti și integri.

Așa a fost, spre exemplu, și cazul familiei Latif.

Ahmed Latif fusese ciuruit de gloante, în plină zi, pe trotuarele bulevardului King George — principala arteră din Jaffa. Asesinii săi nici n-au încercat măcar să-și ascundă identitatea în fața multimei ce asistasă uluită la această scenă. Ei făceau parte din organizația lui Hasan Salame, un individ care colaborase în timpul războiului cu nemții, fiind parașutat chiar de către nașiști în Palestina pentru a organiza o rețea de sabotori împotriva englezilor. Salame, personal, dăduse ordinul de lichidare a lui Ahmed Latif, pentru simplul motiv că refuzase să se supună autorității sale. Prin aceasta Salame hotărise să dea un exemplu. După executarea lui, unul dintre asasini s-a aplecat asupra victimei, atârându-i o pancartă de git, pe care era scris: „Aici a fost executat un trădător”. După aceea, mai mulți dintre ei s-au întors către mulțimea tăcută, strigând: „Oricine va încerca să se alăga

we can find the following results:

Year	Number of cases	Percentage of cases
1990	10	10.0%
1991	15	15.0%
1992	20	20.0%
1993	25	25.0%
1994	30	30.0%
1995	35	35.0%
1996	40	40.0%
1997	45	45.0%
1998	50	50.0%
1999	55	55.0%
2000	60	60.0%
2001	65	65.0%
2002	70	70.0%
2003	75	75.0%
2004	80	80.0%
2005	85	85.0%
2006	90	90.0%
2007	95	95.0%
2008	100	100.0%

Se trata de un documento que se encuentra en el archivo de la
 Sección de Asesoría Jurídica de la Secretaría de Gobernación.
 Este documento es una copia de un expediente que se encuentra en el
 archivo de la Sección de Asesoría Jurídica de la Secretaría de Gobernación.
 El expediente se encuentra en el archivo de la Sección de Asesoría Jurídica de la Secretaría de Gobernación.
 El expediente se encuentra en el archivo de la Sección de Asesoría Jurídica de la Secretaría de Gobernación.

... nu s-a dat batut. Chiar a doua zi, oamenii lui au de-
gustat ciorăba sâmburească în fața bisericii din bulevardul King
George. Pentru a doua oară, laclășii au ieșit în stradă să
lin nou oameni lui Salame l-au adus acasă. Așa că, pe
cât de repede s-a putut, au început să se ocupe de el.

In the case of the *Staphylococcus aureus* strain, the results of the experiment are shown in Table I. The results show that the *Staphylococcus aureus* strain is highly resistant to the action of the *Staphylococcus aureus* strain. The results also show that the *Staphylococcus aureus* strain is highly resistant to the action of the *Staphylococcus aureus* strain.

the *in vitro* activity of the *in vivo* IL-2-induced T cell clones was determined by measuring the release of ^{3}H -thymidine from the target cells. The results are shown in Table 1. The *in vitro* activity of the clones was similar to that of the parental cell line. The *in vitro* activity of the clones was also similar to that of the parental cell line. The *in vitro* activity of the clones was also similar to that of the parental cell line.

Iser încerca să astupe breșa creată. Însă tentativa se dovedea dificilă. Oamenii săi improvizau, făceau eforturi estenuante, puneau la cale noi stratageme, dar situația continuă să rămână destul de critică.

Cu 15 zile înainte de proclamarea Statului Israel, punctul numărat unu al reuniunilor guvernului provizoriu al viitorului stat îl deținea atitudinea ce o va lua, față de Israel, Legiunea araba a lui Abdullah, regele Transjordaniei. Va ataca sau nu? Se știa deja că Egiptul, Siria, Irakul aveau să

[illegible]

Iser era la curent cu toate aceste discuții. Grație unei
mai simple și mai ușoare caracteristici la a trage concluzia
ce se impunea: pentru a ști dacă Abdulah va ataca sau nu.
Abdulah, în schimb, rămânând în continuare la aceeași
concluzie, că Abdulah nu va ataca, la fel de sigur, se aștepta
răspunsul.

În aceeași seară, el își făcea apariția într-o vilă somptuoasă, al cărui proprietar ocupa un post cheie în guvernul regelui Abdulah, fiind întâmpinat cu strigate de bucurie și salutări.

Intreaga familie jubila. Acest vizitator neasteptat nu era altcineci decit un nepot al lui Huet, un băiețel de opt ani, care fusese trimis la părinții săi de la Paris să se joace în vacanță.

$$X_{\text{total}} = X_0 + \frac{\Delta H}{C_p} \ln \left(\frac{T - T_\infty}{T_0 - T_\infty} \right) \quad (1)$$

— Ier, nu merge. Tinarul nu o sa se mai intoarca. Ii vei trimite la Amman, unde va vedea contentiunile de năblari și, antrenat de entuziasmul sentimentelor naționale, va rămâne acolo. Pentru ce motiv dure sa se mai intoarcă aici?

— Voi vorbi cu el, le-a răspuns Iser.

La căderea nopții, Iser a reușit să-l întâlnească pe Ilasaa într-un apartament particular din Tel Aviv. I-au plăcut inteligența și sinceritatea lui, precum și faptul că vorbea o ebraică fără cusur. După câteva momente, Iser i-a spus d-

Caderea lui „Iser cel Mare“

Serviciile secrete au avut un rol deosebit de important în
măpă' războiului purtat de Israel

Dar nimeni nu ar fi putut prevedea că acest început, și așa anevoios, va fi marcat de un moment alit de dramatic cum a fost cel provocat de așa-numitul „Caz Breri”.

În septembrie 1948, poliția din Haifa a fost alarmată. Într-un camion abandonat la poalele muntelui Carmen a fost descoperit un cadavru rănuit de gloanțe. La fața locului s-au deplasat câțiva inspectori care au stabilit că modul cum fusese săpimata victima lăsa să se întrevadă că era vorba de o execuție. Dar cine a fost executat și, mai ales, cine era asasinul?

După cîteva săptămîni, ancheta desfășurată de poliție a condus la identificarea misteriosului cadavru. El aparținea unui arab bogat și influent, pe nume Ali Kasem, disparut, fără a lăsa vreo urmă, de mai bine de două luni de zile. Ali Kasem era bine cunoscut în Palestina. Acest tînar și energic lider arab, celebru pentru opiniile sale naționaliste, locuise timp de mai mulți ani în pitorescul sat Sidney Ali, ce domina marea în apropiere de Tel Aviv. Dincolo de una făcuse obiectul unor violente controverse. Agricultorii evrei își aminteau cu amărăciune de epoca în care îi forța să accepte „protecție” sa.

Pe de altă parte, mulți șefi ai Haganei pretindeau că ar fi fost aliatul lor secret, aducând servicii cauzei Israelului. Adevărul se afla undeva la mijloc. Ali Kasem fusese, de fapt, un agent dublu, care lucrase atât cu Hagana, cât și cu arabii, trădându-i și pe unii, și pe alții, în funcție de interese.

[illegible][illegible]

Întreaga afacere a fost ținută în secret. Unii își spuneau chiar că, aflându-se în război cu arabii, probabil ca șeful S.H.A.I. avu-se argumente întemeiate să folosească această oportunitate. Doar „Iser eel Mare” era un patriot inflăcărat, de-

Dar acesta n-a fost decît inceputul. Cincisprezece zile mai tîrziu, la Ben Gurion s-a prezentat un om de talie mijlocie, cu o infăţişare severă. Era vorba despre Saul Avigur, unul din oamenii de forţă ai statului. Acesta a pus pe masă, în triunghiul* un document. De fapt, o bombă cu explozie întârziată. Raportul privind al doilea „Caz Beer.”

Acest caz a început în anul 1947, când s-a deschis
S.H.A.I. a căutat de îndată să găsească o soluție.

La puțin timp, el a căutat pe Iser Harel, care a
spus direct: Mesajul este de la David Ben Gurion. Abia Harel
a putut să-l convingă să nu-l dea afară. El a rămas în
S.H.A.I. și a devenit un membru de încredere. După un timp,
David Ben Gurion a venit la Iser Harel și i-a spus: Nu
te poți baza pe mine, trebuie să te bazezi pe tine însuși.
Iser Harel a spus: Nu pot să fac asta. David Ben Gurion
a spus: Atunci trebuie să te bazezi pe mine.

În anul 1948, Iser Harel a devenit un membru de încredere
al S.H.A.I. și a devenit un membru de încredere al
David Ben Gurion. În anul 1948, Iser Harel a devenit
un membru de încredere al S.H.A.I. și a devenit un membru
de încredere al David Ben Gurion. În anul 1948, Iser Harel
a devenit un membru de încredere al S.H.A.I. și a devenit
un membru de încredere al David Ben Gurion. În anul 1948,
Iser Harel a devenit un membru de încredere al S.H.A.I. și
a devenit un membru de încredere al David Ben Gurion.

Era epoca în care evreii emigrău clandestin în Palestina.
Cel care scăpaseră telerii din lagarele naziste încercau să stră-
punga blocada engleză, îmbarcați pe nave mici, mizerabile și
antipline, pentru a ajunge pe teritoriul dorit. Dar forțele
militare engleze se aflau la post. Vedetele lor rapide straba-
teau fără încetare apele de coastă, îndepărtând „cojile de nucă”
ce încercau să se apropie.

Într-una din zile, mișcarea de rezistență a hotărât să ocu-
poneze. Cțiva scafandri au pătruns în portul Jaffa, plasând
mine magnetice pe vedetele engleze. Cțeva ore mai târziu, o
seră de explozii confirmau succesul acțiunii. Statul-major al
rezistenței a ordonat repetarea operațiunii în portul Haifa.
La data stabilită, scafandrii s-au îmbarcat pe o navă cu pinze,
tind-o spre mare, în direcția portului. Ora „H”: miezul
noptii. Dar, în cursul serii, „urechile” S.H.A.I.-ului au captat
un mesaj codificat, provenind de la Centrala C.I.D. din Ierusa-
lem. De fapt, C.I.D. nu fusese în contact cu scafandrii. Ei
se evreii, aflați la bordul unei nave, v.

Șeful S.H.A.I. în acea perioadă Israel Avner a spus
că el nu știa nimic despre scafandrii. El a spus că el nu
știa nimic despre scafandrii. El a spus că el nu știa nimic
despre scafandrii. El a spus că el nu știa nimic despre
scafandrii. El a spus că el nu știa nimic despre scafandrii.
El a spus că el nu știa nimic despre scafandrii. El a spus
că el nu știa nimic despre scafandrii. El a spus că el nu
știa nimic despre scafandrii. El a spus că el nu știa nimic
despre scafandrii. El a spus că el nu știa nimic despre
scafandrii. El a spus că el nu știa nimic despre scafandrii.

țineau să-l găsească în secol. Căne a trădat căne a trădat
pe englezi de patrule rezistenței. Căne a trădat căne a trădat
pe englezi de patrule rezistenței. Căne a trădat căne a trădat

Documentele pe care le avea Iser în mână nu dădeau nici
un spori de încredere. Cțeva zile mai târziu, Iser a putut
desemneze, totuși, o persoană: Aba Hushi. Se cunoșteau opi-
nile lui moderate, bunele raporturi pe care le întreținea cu
englezii. S-ar fi putut ca el să le furnizeze informația.

Dar cum nici o probă nu se poate întemeia pe simple su-
poziții, Iser Harel a închis hotărât dosarul: singurii care aveau
dreptul să-l ceară erau șefii Haganei. Nimeni altcineva, și cu
atât mai puțin biroul administrativ. În consecință, a pus dosa-
rul într-un loc secret, unde Beerl nu avea cum să dea de el.
După care a uitat complet de această afacere. Nu însă și Beerl.

La 14 mai 1948, un detașament al poliției militare și-a
facut apariția în holul hotelului „Eden” din Haifa. În jurul
unei mese se afla un grup de bărbați care sărbătoreau procla-
marea Statului Israel. „Care dintre dumneavoastră este Jules
Amster?” a întrebat un sergent. S-a ridicat un bărbat frumos,
cu umeri lași și un zimbet elegant. „Venii cu noi!” Mirat,
Amster s-a supus. Prietenii săi n-aveau să-l revadă decât după
78 de zile; dar, vai! sub o cu totul altă înfățișare. Cel re-
măsurat la Haifa la 1 august 1948 nu mai era decât o zdreanță:
avea dinții scoși, picioarele acoperite cu cicatrice, tremura de
frica și refuza să vorbească despre ceea ce i se întâmplase.

Zilele de detenție constituiseră pentru Jules Amster cel
mai înspăimântător coșmar din viața sa. Fusese batut și tor-
turat fără încetare de oamenii lui Beerl. Spatele îi era înțesat
de întepături, gura golită de dinți, picioarele arse. Practica-
seră pe el chiar și supliciiul „picăturii de apă”. Aproape nebun,
Amster încercase să se sinucidă.

Și toate aceste chinuri fuseseră suportate de el datorită...
vinet de a fi fost prietenul și confidentul lui Aba Hushi.
Beerl era sigur că dacă Hushi trădase, atunci Amster trebuia
să știe acest lucru. După două luni și jumătate de tortură,
oamenii acestuia se văzuseră nevoiți să-l elibereze fără a fi
scos ceva de la el.

„Iser cel Mare” nu s-a dat însă batut. El a hotărât să joace
cartea cea mare. La cțeva zile după eliberarea lui Amster,
s-a prezentat la David Ben Gurion, înmînându-i două docu-
mente. „Le-am găsit printre arhivele englezilor, în centrala tele-
grafică din Haifa, care tocmai a căzut în mâinile noastre”, a

bianski a fost găsit nevinovat, iar mama sa a rămas în
gravidă din nou.

Pentru a repara, atât cât mai este posibil, ateu...
roasă nedreptate, comandantul armatei, cu aprobarea me...
lăsat :

1. Să i se restituie lui Meir Tublanski, cu titlul postum, gradul de capitan.
2. Să i se transporte rămășițele într-un cimetir militar cu ceremonialul cuvenit.
3. Să vi se plătească, dumneavoastră și copilului, daunele ce vi se cuvin.

Sunt incapabil să exprim profunda suferință resimțită de mine și de toți cei care s-au ocupat de acest caz. Un asemenea lucru nu trebuie să se mai repete niciodată. Vinovații vor fi traduși în justiție.

Sotul dumneavoastră, este adevărat, a comis o greșeală, poate chiar o greșeală gravă, dând superiorului lui englez o listă, fără să presupună că aceasta avea să ajungă în mâinile unor oameni periculoși. A recunoscut acest lucru și l-a regretat; dar înaintind lista, nu a făcut-o cu intenții de trădare.

La data de 7 iulie 1949, corpul lui Meir Tubianski a fost înmormântat cu onoruri militare. Pe 10 iulie, Iser Deert a fost arestat și acuzat de omucidere în cazul Tubianski.

Procesul s-a terminat la 23 noiembrie. Iser Herti a fost găsit vinovat de omuciderea lui Tubianski; fiindu-se seama, însă, de trecutul său, nu a fost pedepsit decât în mod simbolic: „O zi de închisoare, de la răsăritul soarelui și până la căderea nopții” (p. 18). Jurații au fost judecați în fața

Contele Folke Bernadotte, artistul de car

De A, een de eis is dat de afgeleide van de functie
de afgeleide van de functie moet zijn. Het is duidelijk dat
de afgeleide van de functie de afgeleide van de functie is.
De afgeleide van de functie is de afgeleide van de functie.
De afgeleide van de functie is de afgeleide van de functie.

Nici astăzi nu s-a făcut lumină deplină în asasinatul contelei Bernadette. Nici un nume nu a fost dat publicității și încă multe amănunte au rămas secrete. În orice caz, se poate afirma cu certitudine că Iser Harel a reușit să rezolve enigma în 48 de ore de la atentat.

Intr-adevar, la putin timp dupa asasinat, el s-a prezentat la Ben Gurion : „Am aflat din surse sigure ca atentatul a fost pregatit de membrii grupului „Stern“. „Frontul patriei“ nu-i decit un nume de acoperire“. Apoi a adaugat : „Cred ca gruparea „Stern“ trebuie lichidata neintarziat. Nu avem timp de pierdut !“

În aceeași seară, cîteva unitați din Brigada „Iliarel” au fost trimise la Ierusalim în sprijinul armatei. Iser, la rîndul lui, a primit mîna liberă. Pe cuprinsul întregii țări, în mod simultan, au intrat în acțiune grupe ale poliției civile și militare. Șefii grupului „Stern” au fost arestați, unul după altul, la cupatul unei operațiuni fulger. În timp ce Iser conducea arestările, punînd mîna pe baze, imprimerii, depozite de arme aparținînd grupului „Stern”. Ben Gurion întreprindea măsuri pe plan constituțional. Consilierul juridic al guvernului a pregătit „Legea privind terorismul”, care interzicea orice apărtenență la organizațiile teroriste, sancționînd sever actele de această natură. Totodată, grupul „Stern” a fost declarat organizație teroristă.

În acest rastimp, forțele conduse de Harel continuau acțiunile de lichidare a grupării respective. Totuși, câțiva dintre conducători ai „Sternului”, printre care și șeful acestuia, Friedmann Yellin, disparuseră fără urmă. Întrucât aeroportul „Lod” fusese ermetic închis, șeful serviciilor secrete era convins că Yellin se ascundea undeva în țară. De aceea, insistă ca să fie luate toate măsurile pentru arestarea șefului teroriștilor.

Seara se lăsa înerci peste oraș când unul din cei mai buni agenți ai lui Iser pătrunse într-o casă veche de pe strada Socolov din Tel Aviv. Ajuns la ușa podului, bătă de cîteva ori, șoptind o parolă. Ușa se deschise repede. În spatele ei, aproape sfîșit, îl aștepta unul din principalii lideri ai grupului „Stern”, R. Grinberg. „Vă propun un tîg, îl spuse el agen-

...caru. parite

Hoti.

Ier Harel nu putea, deci, sa imprumute i
tate. Aceasta l-a determinat sa stabileasca
terul Sin-Betului, sa-i puna temelile, defia
si metodele de activitate, punandu-i asupra

Prima masura

Fixind o scară de salarii echivalenta unor sectoare de
statului, se asigura astfel ca motivele celor ce se alaturau
Sin-Betului sa aiba o mult mai mare trancie.

A doua regula: moralitatea. Ier a impus subordinaților
să conceptiile lui purtane privind familia, probabilitate
uale, raporturile între barbati și femei. Incă din prima și a
folosit numeroase femei, cărora le-a încredințat misiuni
ticuloase. În același timp, a promulgat o lege inviolabilă:
în nici un caz femeile-agent nu-și vor folosi „femininitatea”

...poata conta pe ele.

El era convins ca agentilor nu le era indispensabila o
viață de familie normală, echilibrată, motiv pentru care li
indeparta sistematic din servicii pe cei cu o moralitate in-

n si romantici erau supusi, mai intii, unui scurt dialog între

Chiar din primele zile ale numirii sale, Ier și-a dat
seama de imensa putere de care dispune. Se afla în fruntea
unei organizații puternice, protejată de un secret absolut,
susținută de regim, ferită de atacurile presei, fara exidența
oficială, dispunind de o vastă libertate de acțiune. Ier nu s-a
lăsat amețit de acest lucru. Dimpotrivă, din proprie inia-
tiva, a luat masuri pentru a limita aceasta libertate de ac-

...mize numai la competența de a descoperi probe împotriva

Pe această bază, Ier a statoinit un sistem permanent de
legătură și cooperare cu Secția specială a poliției israeliene

În acest spirit a formulat gelul servanilor aceste principii de conduită și asigură că în timpul în care nu va fi maltratat sau lovit în timpul în care nu va exista nici o camera de tortură în sublocurile servitorilor; murmurul nu va fi executat, lara va fi fost judecat în statul Israel sau în numele lui.

Spinzuratii din Bagdad

el. Se nascue la Bigodt.

na e și amenințat cu moartea. Dar e scuipând sânge și nu
s-a lăsat lovit după lovitură. A continuat să repete cu încăpățâ-
nare: „Eu viet de la mine! Nu-l cunosc pe acest turc!”

Tagger s-a țintit și el bine, deși răsunau arii recurs și a
ultimului scutagenă. A dat pas pe o parte și s-a retras, dar a rămas în
sala de execuții, l-au așezat pe marginea lăpei și l-au pus
trecut streangul în jurul gâtului.

„Ți-a sosit sfârșitul, e rea marea și scorbos!”

Tagger, resemnat deja, nu a cedat. În cele din urmă, a
fost readus în celulă.

După alte câteva zile de suferință, l-au confruntat, în
sfârșit, cu Asad, palestinianul care îl demascase. De această
data Tagger și-a dat seama că e pierdut. Nu se mai putea
ascunde sub identitatea sa de iranian. A marturisit, recunoș-
când că este ofițer israelian. Ce căuta la Bagdad? „Sint venit
pentru a mă căsători cu o evreică”. Cuvintele sale au fost
primite cu un suris batjocoritor și au avut darul să inaugu-
reze o nouă serie de torturi. Dar el a continuat să-și susțină
varianta.

Din nefericire, serviciile secrete irakiene nu mai aveau
nevoie de mărturisirile lui Tagger. Echipile speciale îi sco-
tăseră apartamentul și după ce au dat o ultimă lovitură, au per-
forat pereții și au demontat parchetul, au descoperit, în cele
din urmă, ascunzătoarea. În ea se aflau multe documente,
probe de necontestat ale activității sale de spionaj.

Serviciile secrete au lansat atunci o vastă campanie de
propagandă. De atunci, când se intrasera și ele în acțiune.
Se știa că de la ora aceea recepționat. La miezul nopții, doi
membri ai organizației evreiești bateau la poarta bancherului
Moualem, membru al rețelii.

— Imbrăcați-vă și părăsiți țara imediat!

— În toată noaptea? Să nu ne pierdem cu firea. Măine
dimineața voi pleca cu primul avion.

Doi creștini tîrziu a fost trezit din nou, de asta data
însă de poliție.

Are un prieten, Moualem, membru al rețelii, care
a fost arestat și este acum în închisoare. El a fost arestat, zece
zile înainte de a fi arestat. Pentru el, a fost un mare succes
în rețelii de autoapărare și spionaj. „Hebraic” a fost
el, în cele din urmă. La început a pretins că este arab, că
este om de încredere englezilor, că este un agent de
cunoștință de secrete. Proba sa pozitivă a fost că a fost arestat
la Bagdad și a fost pus în închisoare. La sfârșitul zilei, a

tați. Unul a fost trimis de serviciile secrete, iar ceilalți de
armată.”

Ben Porta, într-o zi, în camera „Had...”

— Îi cunoști? l-au întrebat irakienii pe acesta din urmă.

Răspunsul a fost negativ.

Ben Porta se felicita în sinea sa că refuzase să-l întâl-
nească. Era convins că dacă „Hindusul” ar fi cunoscut ade-
vărul despre identitatea sa, nu l-ar fi pus în viață.

După alte zile de tortură, în sprijinul unui om de încre-
dere, Ben Porta a fost eliberat. Serviciile secrete irakiene
au fost obligate să-l lase să plece din țară. Nu au avut
cât de mult timp să-l lase să plece. „Nisim Moshe”

„O seară, în ziua în care Ben Porta a plecat din țară,
un grup de oameni de încredere, Nisim Moshe, a fost arestat
de către serviciile secrete irakiene. Într-o zi, el a fost arestat
de către serviciile secrete irakiene. Zăcându-se în camera
de tortură, el a fost arestat de către serviciile secrete irakiene.
El a fost arestat de către serviciile secrete irakiene. El a
fost arestat de către serviciile secrete irakiene. El a fost
arestat de către serviciile secrete irakiene. El a fost arestat
de către serviciile secrete irakiene. El a fost arestat de către
serviciile secrete irakiene. El a fost arestat de către serviciile
secrete irakiene. El a fost arestat de către serviciile secrete
irakiene. El a fost arestat de către serviciile secrete irakiene.”

De atunci, în ziua în care a fost arestat, el a fost arestat
de către serviciile secrete irakiene. El a fost arestat de către
serviciile secrete irakiene. El a fost arestat de către serviciile
secrete irakiene. El a fost arestat de către serviciile secrete
irakiene. El a fost arestat de către serviciile secrete irakiene.

De aceea, în ziua în care a fost arestat, el a fost arestat
de către serviciile secrete irakiene. El a fost arestat de către
serviciile secrete irakiene. El a fost arestat de către serviciile
secrete irakiene. El a fost arestat de către serviciile secrete
irakiene. El a fost arestat de către serviciile secrete irakiene.
carnetele personale ale evreilor arestați revenea același
nume: Zaki Haviv, agentul din Israel, „marele șef”, omul or-
ganizației clandestine. Irakienii nu făcuseră încă legătura
între fantoma lui Zaki Haviv și jurnicul Nisim Moshe, dar
asta nu avea să dureze prea mult. Viata lui Ben Porta atârna
de un fir de ață. Arestarea lui era iminentă.

Doi zile după eliberare, Ben Porta a fost trezit din
somn de câteva lovituri în ușa.

— Cine este acolo?

Începea să se teamă de ceea ce i se putea întâmpla.

— Poliția!

De această data nu avea nici un mijloc de scăpare, nici
o posibilitate de a-și alerta prietenii, de a dispărea și de a se
duce într-o altă ascunzătoare. Reșemnat, a deschis ușa. Doi
agenți ai poliției se aflau pe trepte:

— Nisim Moshe, avem un mandat de arestare pe nu-
mele tău.

Ben Porta a încercat să facă pe muratul.

— Slava Domnului! au răsuflat cu toții, ușurați.
Semnalul anunța că: „Porta este în interior.”
desfășurat conform planului*.

★

Procesele din Bagdad au avut loc la sfârșitul anului 1951.
Principalii inculpați în primul proces au fost: Shalon
Salah și Joseph Bazri, acuzați de a fi folosit „bombe și ex-
plosivi” împotriva „armatei” irakiene. Verdictul: moartea prin spânzurătoare.

În timpul celui de-al doilea proces, printre cei 21 de
evrei acuzați pentru „apartenență la o organizație subver-
sivă” se afla și Tagger. El a fost condamnat la închisoare pe

viață. Tagger, Bazri și „Hindusul” au revenit în boxa acuzării
și în al treilea proces. Împreună cu vreo 20 de evrei și arabi,
erau acuzați de activitate de spionaj în favoarea Israelului.
Sentința: Bazri, condamnat din nou la spânzurătoare; Tag-
ger, tot la închisoare pe viață. „Hindusul”, posesor al unui
pașaport britanic pe numele de Rodney, doar cinci ani în-
chisoare. Zece de alți evrei au fost, apoi, condamnați la
lungi perioade de detenție.

La 19 ianuarie 1952, Joseph Bazri și Shalon Salah erau
spânzurați în piața mare din Bagdad.

În schimb, „Hindusul”, alias Rodney, a fost unul dintre
primii eliberați. Autoritățile irakiene au cedat la fața pre-
sionilor puternice ale ambasadei Marii Britanii din Bagdad,
care a intervenit în favoarea „supusului Majestații Sale”.

În 1956, altor 11 prizonieri li s-a redat libertatea. Nu-
mai Yehuda Tagger și încă doi evrei irakieni se mai aflau
în închisoare. Pentru Tagger, viața în captivitate a constituit
un coșmar îngrozitor, fiind supus la cele mai dure încercări
mornale și psihice. Totuși, el a continuat să-și păstreze încre-
derea în prietenii din Israel.

În 1957, Yehuda Tagger a fost eliberat. După ce
s-a ocupat personal de caz, nepierzându-și speranța în
obținerea eliberării.

Tagger a fost eliberat în 1957. După ce s-a ocupat
personal de caz, nepierzându-și speranța în obținerea
eliberării.

Yehuda Tagger a fost eliberat în 1957. După ce
s-a ocupat personal de caz, nepierzându-și speranța în
obținerea eliberării.

Yehuda Tagger a fost eliberat în 1957. După ce
s-a ocupat personal de caz, nepierzându-și speranța în
obținerea eliberării.

Yehuda Tagger a fost eliberat în 1957. După ce
s-a ocupat personal de caz, nepierzându-și speranța în
obținerea eliberării.

Câteva ore mai târziu, Tagger și-a luat zborul către
Beirut și, după o scurtă escală în Cipru, s-a aterizat la Tel Aviv.
Yehuda Tagger a fost eliberat în 1957. După ce
s-a ocupat personal de caz, nepierzându-și speranța în
obținerea eliberării.

Grație unei forte interioare excepționale, Yehuda Tagger
a fost eliberat în 1957. După ce s-a ocupat personal de
caz, nepierzându-și speranța în obținerea eliberării.

Yehuda Tagger a fost eliberat în 1957. După ce
s-a ocupat personal de caz, nepierzându-și speranța în
obținerea eliberării.

Rețeaua Thomas

Ascensunea lui Iser Harel marchează, în același timp, încheierea procesului de formare și organizare a serviciilor secrete israeliene.

„Comunitatea serviciilor secrete” este definită în 1952—1953. Un regulament detaliat repartizează puterile, competențele și funcțiile între cele cinci organisme care o compun.

Primul organism — Mosad — este cel mai important, fiind înzestrat cu culegerea de informații din străinătate. Numele șefului Mosadului este un secret de stat, acesta aflându-se sub ordinele directe ale președintelui Consiliului.

Al doilea serviciu — Aman (Serviciul de informații militare) — este plasat sub ordinele comandantului șef al armatei și ministrului apărării. Are ca principală sarcină să analizeze totalitatea informațiilor militare și strategice care

includ Mosad și Sin-Bet; el se ocupă, de asemenea, și cu analize aprofundate în domeniul respectiv. Pe baza acestor analize și cercetări, Aman redactează rapoartele și aprecierile definitive ale „Comunității serviciilor secrete”.

Al treilea serviciu — Shin-Bet (Serviciul de informații interne) — este plasat sub ordinele comandantului șef al poliției și ministrului apărării. Are ca principală sarcină să analizeze totalitatea informațiilor interne și strategice care

includ Mosad și Sin-Bet; el se ocupă, de asemenea, și cu analize aprofundate în domeniul respectiv. Pe baza acestor analize și cercetări, Aman redactează rapoartele și aprecierile definitive ale „Comunității serviciilor secrete”.

Al patrulea serviciu — Secția specială de poliție — com-
pletează acțiunile Sin-Betului pe plan operațional. Sarcina
esențială a acestei secții constă în a ajuta Serviciul de secu-
ritate în arestarea și interogarea suspectilor, în expulzarea
străinilor indozirabili și supravegherea celor veniți în vizită
în țară. Secția este plasată sub autoritatea ministrului poliției.

Al cincilea serviciu — „Departamentul cercetării” din
Ministerul Afacerilor Externe — se ocupă cu „spionaj legal”;
el grupează și analizează mai ales informațiile furnizate de
diplomați și funcționari ai ministerului; rapoarte diploma-
tice, date de seama ale discutiilor cu diplomați străini, arti-
cole extrase din presa mondială. Aceste analize, consacrate
în esență lucrurilor arabe, sunt transmise ministrului afacerilor
externe, de care depinde acest departament.

Al patrulea serviciu — Secția specială de poliție — com-
pletează acțiunile Sin-Betului pe plan operațional. Sarcina
esențială a acestei secții constă în a ajuta Serviciul de secu-
ritate în arestarea și interogarea suspectilor, în expulzarea
străinilor indozirabili și supravegherea celor veniți în vizită
în țară. Secția este plasată sub autoritatea ministrului poliției.

Al cincilea serviciu — „Departamentul cercetării” din
Ministerul Afacerilor Externe — se ocupă cu „spionaj legal”;
el grupează și analizează mai ales informațiile furnizate de
diplomați și funcționari ai ministerului; rapoarte diploma-
tice, date de seama ale discutiilor cu diplomați străini, arti-
cole extrase din presa mondială. Aceste analize, consacrate
în esență lucrurilor arabe, sunt transmise ministrului afacerilor
externe, de care depinde acest departament.

Aceasta era, deci, în linii mari, structura „Comunității
serviciilor secrete” la începutul anilor '50.

În februarie 1953, Iser Harel se afla în vârf al puterii.
El conducea Mosadul și Sin-Betul, prezida comisia care con-

ducea la îndeplinire deciziile lui Ben Gurion. Dădea peste un regat po-
litic limitat, ansamblul serviciilor secrete israeliene se afla
în mâinile lui Iser.

Activitatea cel mai delicată a serviciilor secrete israeliene, este
înconjurată de un secret total, un subiect tabu, despre care

...care au scris de multe ori despre acest subiect. Este presa araba care a publicat articolele din Cairo au publicat articolele care se vedeau în ziarele eliene. Mai mulți dintre ei au fost arestați după procese scandaluoase.

de origine americană.

Scimitrele egipteană reușește să captureze șase țevie care erau în posesia lui. A treia din israelieni fasciști, a doua din cetățenii olandezi, a treia din ... din Armata aerului.

pentru sionisti.

agenți în sinea Israelului.

Jacques-Leon Thomas s-a născut la Cairo. Părinții lui veneau din Armenia. Era un băiat drăguț, cu păr negru, des, cu zimbet fermecător, cu spirit viu. Inteligent, cultivat și străduitor, vorbea perfect araba, engleza, franceza și germana. În 1958 avea 24 de ani. Cairo devenise prea mic pentru el și s-a hotărât să-și încerce norocul în altă parte. A petrecut câteva luni la Beirut, apoi s-a imbarcat pentru Europa, stabilindu-se în Germania, la Köln.

Împreună cu doi ani a lucrat pentru diferite firme de export. Îi plăcea să se ambrace bine și era fără egal în arta de a-și face prietenii. Își petrecea cu regularitate nopțile în baruri, locul de noapte, discotecă. La începutul lui ianuarie 1958, curând au devenit de nedespartit. De câte ori aveau împre-

... Fără să știe că Jacques s-a născut la Cairo, în Egipt, știa totuși despre Jacques Leon Thomas. Jacques a fost arestat în Egipt și a fost condamnat la moarte. Jacques a fost arestat în Egipt și a fost condamnat la moarte. Jacques a fost arestat în Egipt și a fost condamnat la moarte.

Într-o dată Jacques a acceptat. Părea că la Egipt a fost arestat și condamnat la moarte. Jacques a fost arestat în Egipt și a fost condamnat la moarte.

... documente, cum să ascunda rolurile în pasta de dinți, în ... și cutii. La sfârșitul perioadei de antrenament, Jacques a semnat un contract cu noua lui șapă. Se angaja să plece la Cairo pentru a obține informații politice, economice și militare despre Egipt. Emil l-a remis un bilet de avion și, la 5 iunie 1958, Jacques-Leon Thomas debarka la Cairo.

N-a trecut mult timp și oamenii lui de legătură din Europa au început să primească rapoarte consistente, pe care le expedia prin intermediul unei dansatoare și prin alți mesageri. Curând, a recrutat și primul său agent. Era un prieten din copilărie, Mohammed Hassan, angajat civil la artileria egipteană. Jacques l-a oferit un salariu lunar de o sută de dolari și i-a promis prime speciale pentru fiecare informație de valoare, ca și un preț fix pentru fiecare document secret fotografat. De asemenea, l-a învățat pe Hassan să obțină date despre obiecte din bază, detalii tehnice privind noile arme, precum și metodele de pregătire a armatei egiptene.

Hassan s-a pus pe treabă. În fiecare zi, după plecarea celorlalți angajați, el trecea din birou în birou, aduna toate documentele pe care le găsea, le fotocopiază și le repunea la locul lor. Salariul îi creștea cu o rapiditate vertiginoasă. La sfârșitul lui 1960 veniturile sale ca spion depășeau de zece ori salariul oficial. Îi furniza lui Jacques Thomas manuale

În august 1958, la invitația șefilor săi, Jacques s-a întors în Germania. La Köln a fost primit de Emil, care l-a felicitat calduros. I-a dat o primă de o mie de dolari, recompensă pentru recrutarea lui Mohammed Hassan, iar într-un plic separat o altă primă, destinată lui Hassan însuși.

În acest timp, Jacques Thomas a devenit un agent de securitate foarte activ. El a fost implicat în multe activități de spionaj și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt. Jacques Thomas a devenit un agent de securitate foarte activ. El a fost implicat în multe activități de spionaj și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

Era funcționară în cadrul unei agenții de asigurări. El a fost implicat în multe activități de spionaj și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

Secretul preocupărilor sale nu putea fi ținut timp; în curând, Cathie a devenit complicea sotului său, trecând să îndeplinească pentru el mai multe misiuni, mai ales pentru transmiterea scrisorilor și documentelor.

Relația lui Thomas continua să se mătească. Ultimul recrutat era un armean, Jacob Tanalian, fotograf de meserie. Acesta se angajase să fotografieze sutele de documente pe care Mohammed Hassan le furniza cu o regularitate exemplară, fiind plătit cu luna.

Încurajat, Jacques Thomas s-a înscris ca exportator la Camera de Comerț. A început să se ocupe de activități de spionaj și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

În curtea spațioasă a casei din Garden-City se înaltau două clădiri mari, una pentru Jacques Thomas și una pentru Cathie. Ele erau foarte frumoase și erau foarte bine echipate.

În timpul războiului, Jacques Thomas a reușit să lege relații strânse cu mai mulți demnitari ai guvernului egiptean. El a devenit un agent de securitate foarte activ și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

Într-o zi, Jacques Thomas a fost chemat la o întâlnire cu Mohammed Hassan. El a fost foarte surprins să-l vadă pe Hassan și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

În acest timp, Jacques Thomas a devenit un agent de securitate foarte activ. El a fost implicat în multe activități de spionaj și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

Într-o zi, Jacques Thomas a fost chemat la o întâlnire cu Mohammed Hassan. El a fost foarte surprins să-l vadă pe Hassan și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

Într-o zi, Jacques Thomas a fost chemat la o întâlnire cu Mohammed Hassan. El a fost foarte surprins să-l vadă pe Hassan și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

Într-o zi, Jacques Thomas a fost chemat la o întâlnire cu Mohammed Hassan. El a fost foarte surprins să-l vadă pe Hassan și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

Într-o zi, Jacques Thomas a fost chemat la o întâlnire cu Mohammed Hassan. El a fost foarte surprins să-l vadă pe Hassan și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

Într-o zi, Jacques Thomas a fost chemat la o întâlnire cu Mohammed Hassan. El a fost foarte surprins să-l vadă pe Hassan și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

Într-o zi, Jacques Thomas a fost chemat la o întâlnire cu Mohammed Hassan. El a fost foarte surprins să-l vadă pe Hassan și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

Într-o zi, Jacques Thomas a fost chemat la o întâlnire cu Mohammed Hassan. El a fost foarte surprins să-l vadă pe Hassan și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

Într-o zi, Jacques Thomas a fost chemat la o întâlnire cu Mohammed Hassan. El a fost foarte surprins să-l vadă pe Hassan și a reușit să obțină informații importante despre activitățile militare și politice ale Germaniei naziste în Egipt.

În 1940, relația Thomas atingea apogeul. Mese și alte suveniri însoțite cu microfilm și piecui cu regularitate către Europa. Datorită aparatului radio, legătura cu Centrul devenise permanentă. În asemenea condiții, cuplului Thomas i s-a nădădăduit salariul. Bani ajungeau la Cairo prin intermediul unei bănci belgiene, sub forma unui „ajutor trimis de părinții Cathiei din Germania”.

Regele nu-i lipsea echipamentul necesar. Ea dispunea de cinci aparate de fotografiat, o valiză cu fund dublu, o mașină de ras electrică cu un compartiment secret destinat

În pericol

Într-o noapte din luna aprilie 1950, liniștea deplină ce domnea în mica sinagoga din cartierul extremistilor religioși din Ierusalim a fost întreruptă de zgomotul unor pași. Trei tineri, îmbracați în tradiționalul caftan negru, având pe cap palamidi, așa cum poartă toți fanaticii și extremiștii, și creau capul al cărui ardă o luminare ce lumina o masă pe care se afla un sul de hirtie. În spatele arestării se distingeau ca gien câțiva indivizi ce stăteau nemioși. Deodată s-a auzit o voce:

— Cine este candidatul?

— A răspuns un tânăr aflat în grupul noilor veniți.

— Te-ai hotărât să mi te alături?

— Da!

— Află că drumul nostru este lung, dificil, presărat cu obstacole. Ți se vor cere sacrificii fără număr, dară te-ai hotărât să pășești pe acest drum, pentru atingerea țelului suprem și sacru. Într-astăzi într-o organizație fanatică, al cărei scop este să impună statului și națiunii legile sfinte ale religiei, prin toate mijloacele? Chiar și prin violență? Și acum, repetă după mine: Doamne, fii să-l urăsc!

După ce candidatul a depus jurământul, a urmat un lung

ncepând din acest moment, este

ne respectata, pentru a o răpindi și a o face să domnească!

...într-o noapte...

citeva luni au reușit să recruteze zeci de membri.

...religioase de tineret. Organizația a fost împărțită în celule de câte cinci membri, fiecare având un comandant. „Fanaticii” și-au luat nume conspirative, respectând cu stric-

...sinagogii au fost treziți de un val de explozii și incendii. ...aruncaseră în aer opt mașini ai căror proprietari ...nele norme religioase în zilele de sabbat. Pentru a deruta, sabotorii lăsa-eră la locul faptei urme ce purtau ...„Netoune-Karla”, respectiv a unei secte religioase ultraortodoxe, ostilă sionismului și statului israelian.

Înste două săptămâni, au fost incendiate alte 12 mașini și o macelarie din centrul orașului, care vindea carne „ne-curată”.

A urmat un atentat cu bombe la restaurantul „Expres” ...

se lăsa gura...
manta de ea se...

Se lăsa...
minuțios! Oamenii lui îl încercaseră pe cel cu...
să se arunce asupra lui. Încă citeva clipe și pumnul...
și abătut asupra organizației, pentru a o sfărâma. Dar pre...
Intrucât nu reușise să-l surprindă în flagrant, hotărâse
recurga la metode convenționale.

poliția descindea și făcea percheziții în mai multe locuințe
ale organizației clandestine. În zori puteau fi numărate peste
30 de persoane arestate, de la care se adunau
armă și exploziv. Bomba destinată să explodeze în Knesset a
fost găsită la Wormster. La Spitalul Saint-John au fost re-
perate mai multe ascunzători. Hirtile descoperite nu lăsu-
rău o îndoielă asupra naturii și amplitudinii mișcării „Uniunea
fanaticilor”. A doua zi, toți membrii organizației se aflau
după gratii. Dar numai cei patru șefi au fost judecați și con-
damnați la pedepse cu închisoare, dealtfel destul de lejere,
de la șase luni la un an. Încă o dată Sin-Betul
sa nu se aplice pedepse severe, rămânând fidel tradiției sale,
potrivit căreia important este să nu distrugi viața oamenilor,
mai ales a unor tineri, ci să destrâmți organizațiile clan-
destine și să-i determine pe membrii lor să renunțe la gustul
unei activități subversive.

Drama în trei acte

Căpitanul Hassan El Manadin era ofițer în Secția spe-
cială...
serviciu neobligându-l să patruleze prin fața unor locuri de
amuzament. Dar, citeva săptămâni la rînd, avuseseră loc mai
și alte stabilimente din Alexandria și Cairo. Mai multe bombe
de fabricație artizanală explodaseră în asemenea locuri, cau-
zând pagube și semănând panică. Din fericire, fără victime.
Nimeni nu știa pe seama cui să pună aceste atentate. Tînărul
regim al colonelului Nasser se bucura, la numai un an de la
lăurarea de stat, de o mare popularitate. În același timp, el
avea și dușmani feroci, în special în cadrul organizației se-
crete „Frații musulmani”, care număra citeva zeci de mii de
membri fanatici. Poate că și acum era mîna acestora, avîn-
du-se în vedere faptul că se aflau în ziua sărbătorii re-
voluției.

Hassan El Manadin nu-l remarcase pe tînărul cu infati-
sare de european, îmbrăcat în pantaloni albi strălucitori și ca-
mășă de vară, ce se grăbea, împreună cu mulțimea de oa-
meni, să intre în cinematograful Deodată, a izbucnit panică.
Tînărul în cauza s-a aruncat la pămînt, zvircolindu-se de
durere și scotînd țipete sfîșietoare. Haitele îi luaseră foc. El
Manadin a fost primul ce s-a oferit să-l ajute. Prin citeva
mişcări rapide i-a smuls haina cuprînsă de foc. Din buzu-
narul ei a scos o bombă artizanală din care mai tîcea încă o
dără de fum.

Tinărul se numea Philippe Nathanson, era evreu și avea 19 ani. Arestarea lui a avut loc de curând în Alexandria, a declanșat cel mai mare scandal pe care l-a cunoscut secretă a Israelului.

Afacerea debutase cu trei ani mai devreme, pe la jumătatea anului 1951. Pe atunci, la Cairo, debasau activități noi reprezentând o nouă generație de tehnicieni, în special de aparatură electronică. Era posesorul unui pașaport pe nume John Darling. De fapt, el era Abraham și era unul dintre cei mai buni ofițeri ai serviciului de informații al Israelului.

A doua zi, acesta s-a prezentat la domiciliul doctorului Victor Saadi, un medic evreu din Cairo. În fața lui, el a prezentat o scrisoare de recomandare din partea lui "Victor" și a spus că dorea să-l ajute pe doctor să-și realizeze proiectul său clandestin de evadare din Egipt. În ziua următoare, el a pus pe Saadi în temă cu scopul misiunii sale: crearea unei rețele clandestine, destinate să execute, în caz de război, operațiuni speciale asupra obiectivelor strategice aflate în spatele frontului inamic. Victor Saadi a trecut sub ordinele lui. În cursul lunilor următoare, doctorul a recrutat tineri evrei, din familiile bine situate, care acționau în mișcări sioniste de tineret. Darling repartizându-l în două celule, una

pentru un profesor din Alexandria, Samuel Azar, și doctorul Moshe Marzouk, medic la spitalul evreiesc din Cairo. Darling și Saadi au hotărât ca legătura dintre aceste celule să se țină prin intermediul unei scrisori pe care o trimiteau săptămânal la Victor Saadi. În scrisorile acestea, ei au discutat despre proiectul lor și au trimis informații despre activitățile lor. Într-una din scrisorile trimise în 1952-1953, ei au discutat despre proiectul lor și au trimis informații despre activitățile lor. Într-una din scrisorile trimise în 1952-1953, ei au discutat despre proiectul lor și au trimis informații despre activitățile lor. Într-una din scrisorile trimise în 1952-1953, ei au discutat despre proiectul lor și au trimis informații despre activitățile lor.

în anul 1953, tot pe la jumătatea anului, el a trimis o scrisoare în care a spus că proiectul lor era foarte important și că trebuia să fie executat cât mai curând posibil. Într-una din scrisorile trimise în 1952-1953, ei au discutat despre proiectul lor și au trimis informații despre activitățile lor. Într-una din scrisorile trimise în 1952-1953, ei au discutat despre proiectul lor și au trimis informații despre activitățile lor.

Victor Saadi a fost arestat în anul 1953, iar el a fost condamnat la închisoare. Într-una din scrisorile trimise în 1952-1953, ei au discutat despre proiectul lor și au trimis informații despre activitățile lor. Într-una din scrisorile trimise în 1952-1953, ei au discutat despre proiectul lor și au trimis informații despre activitățile lor.

Într-una din scrisorile trimise în 1952-1953, ei au discutat despre proiectul lor și au trimis informații despre activitățile lor. Într-una din scrisorile trimise în 1952-1953, ei au discutat despre proiectul lor și au trimis informații despre activitățile lor.

Suez, ei apăreau drept țapi ispășitori în fața maselor.

La 1 iulie 1954, telegramele cifrate sosite de la Londra, din alte vestimentele. Se pare că, sub presiunea guvernului britanic, presura asupra puterii egiptene, se căutau ordonul S.U.A. Aşa că, în ziua aceea, Suez s-a vădit că este în pericol. În acest timp, se încheie un acord de bună înțelegere între Egipt și Israel, în care se prevede că, în cazul unei invazii teritoriale egipetene, Israel va interveni pentru a menține echilibrul de forțe din Orientul Mijlociu și un nou război cu Egiptul era pe deplin previzibil. Totuși, proiectul de evacuare a Canalului Suez suscita numeroase obiecțiuni chiar în sinul partidului lui Churchill. Pornind de la este opozit, unele cercuri din Israel se lasau subjugate de ideea că mai existau, totuși, speranțe. Marea Britanie putea fi determinată să rămână în Egipt. Dar cum? Mai târziu, scriitorul Ben Dan va afirma despre această problemă: „A intrat în acțiune, atunci, ministrul apărării, domnul Pinchas Lavon, în vârstă de 50 de ani. Acțiunea ce se pune la cale avea drept țintă Egiptul. Gândit la Tel Aviv, condus de șeful Serviciului de Informații al armatei, colonelul Benjamin Gibli, planul prevedea comiterea unor acte de sabotaj în Egipt. Era un plan machiavelic, vizând distrugerea bunurilor americane și britanice aflate în Egipt, mai ales la Cairo, amenințând viețile și interesele britanicilor și americanilor. Dacă această masă de acțiune era pusă pe seama egiptenilor, indignarea publică din Marea Britanie și S.U.A. putea determina o schimbare în orientarea politică a acestor state. Era urma să demonstreze, în fapt, incapacitatea Egiptului de a se autoguverna. Occidentul fiind nevoit, în acest caz, să-și mențină forțele sale în zonă. Acest plan terorist și irațional a fost pus în aplicare, fără ca guvernul să aibă cunoștință de el, avându-l la origine pe ministrul apărării”.

Misiunea de executare a fost încredințată lui „Robert”, un tinar israelian simpatizant, cu părți germane de apărare electrică. Cu puțin timp înainte lui, la Cairo, ca reprezentant al unei firme germane specializată în

... de la Cairo, ca reprezentant al unei firme germane specializată în

... de la Cairo, ca reprezentant al unei firme germane specializată în

La 15 iulie 1954, Agenția de presă araba relatează pentru prima dată despre „valul” de atentate din Egipt. La 16 iulie 1954, informația era reprodusă și de cotidianul israelian „Haaretz”. În zilele ce au urmat, lui „Robert” i-au fost transmise instrucțiuni pentru atacarea unor noi obiective. La 20 iulie, ziua aniversării revoluției, rețeaua sa a declanșat simultan operațiuni împotriva a cinci obiective: două cinematografe din Cairo, două cinematografe din Alexandria și sala de spectacole „Riviera” din Cairo. În schimb, o cincă a lui „Robert”, în buzunarul lui Philippe Nathanson

Odată cu Nathanson, a srit în aer întregă rețea. În

... și fotografii, printre care și cea a lui Victor

... mbrii rețelei au fost capturați. ... eroare au condus ser- ... singurul agent israelian care nu avu- ... ctiona solitar: Max ... paraxind Egiptul în

grabă. Curios, totuși, că Paul Frank, care fusese unul din cei mai mari agenți secreți israelieni, și-a lichidat afacerile calm, și-a vândut casa și a plecat pentru Europa.

Unul din agenții secreți israelieni care a rămas în România este un tânăr, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

La Tel Aviv, șefii planului „Egipt” au aflat din ziare că operațiunile lor se soldaseră cu un fiasco. Primul act al dramei se apropia de sfârșit.

Moshe Saret, primul ministru al Israelului, era pur și simplu uluit. La început, când a aflat despre aceste știri, a calificat acuzațiile egiptenilor ca pe niște josnice calomnii, ce aveau drept scop să lovească în evreii din Egipt. Apoi, a fost informat din secret că știrile erau întemeiate. Uluit, el a cerut explicații. Cei ce planuseră aceste acțiuni au început să se acuze reciproc, neavând nici unul curajul să-și asume responsabilitatea atentatelor. La 11 decembrie 1954, în fața Tribunalului militar din Cairo s-a deschis procesul „spionilor sioniști”. În ajun, un evreu egiptean, pe nume

Bennett s-a sinucis și el câteva zile mai târziu, fiind acuzat

de spionaj în favoarea Israelului. El a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

Un alt agent secret israelian a fost găsit în România, care a fost implicat în activități de spionaj și a fost găsit printre agenții secreți israelieni.

"In vino veritas"

În 1957, pentru prima dată în istoria Israelului, președintele Ben-Gurion a înființat Serviciul de securitate — spunea „Betrinul” — care avea să lupte, în mod esențial, să lupte împotriva formării unei a cincea coloane în Israel, să desființeze organizațiile teroriste, să dezoare tot mai dese și comploturi puse la cale de rețele de spionaj străine.

Intr-adevar, in cursul ultimilor ani, spionajul strain devenise din ce in ce mai activ in Israel, dind serios de lucru curatenilor lui Harel. Chiar la sfasitul aceluia an, pe biroul lui puzos se un nou dosar. El se referea la o extraordinara afacere de spionaj.

Totul a început într-o seară de ianuarie a anului 1934, într-un restaurant întins din Tel Aviv. La o masă cina un cuplu: o fată tânără, destul de frumoasă, și un băiat plin de farmec, cu părul blond și o mustață mică bine îngrijită.

— Tuta ta? Despre ce țară este vorba? l-a întrebat fata intrigată. Ea pentru prima dată cînd lezea în compania Gabrielei Zucerman și...

[illegible]

Ulrich Schnieff s-a născut în 1923, la Königsberg, din
într-o familie protestantă. După moartea lor, fusese adoptat de o
familie germană pe nume de Müller, care mai adoptase deja
: un micuț evreu, pe nume Eduard Klein. În 1941,
a fost chemat sub drapel. S-a înrolat voluntar în SS
caporal, a luptat pe frontul de est, în Rusia; a fost
loș pentru scurtă vreme în Germania, de unde

...steigându-l cor
...e grijă sa-și d
...entitate. Dar putea
...o idee genială :
...un sirman evreu scapi

... 1947 în orașul Sverdlovsk în Rusia și se prezenta
 tat în seria „scuturător de leș”. Hase” și a numele de Gaba-
 briel Zuss, evreu, născut într-un sat evreiesc din regiunea
 gul. Părinții săi „fuseseră masacrați de nazisti” (ca și p-
 re pe el, 1947 în orașul Sverdlovsk în Rusia și se prezenta
 din apropierea Berlinului”. Nimeni nu s-a îndoit de ver-
 ditatea acestor afirmații, deși se știa foarte bine că nu
 după o vreme, în 1947, el s-a întâlnit cu un alt evreu, care
 a scapă de la lagărul de detenție și s-a întors în țară.
 După ce a sosit în țară, a mers la I. K. și a cerut să fie
 scris la biroul agenției evreiești pe numele de Gabriel
 Zussmann, după care el a mers la biroul de primărie de
 comitate și s-a înscris în primul rând în lista evreilor
 din oraș. Famosul „Institut pentru emigratii clandestine”
 din oraș a primit de la el o scrisoare în care el a cerut
 „Hagana”. Gabriel Zussmann, „tinar evreu și sionist infla-
 carat”, pomena spre țara făgăduintei. Dar călătoria nu avea să
 fie tocmai ușoară. Vaporul a fost interceptat de marina en-
 gleză și Zussmann-Schneff s-a trezit internat într-un lagar
 din Cipru. Dar nici acolo n-a pierdut timpul degeaba, reu-
 șind la rețeaua locală a Haganei și luând parte la două ten-
 tative de evadare. Abia în februarie 1949, după crearea Sta-
 talui Israel, Zussmann a obținut ținta călătoriei sale. Imediat
 a fost încorporat în armată și trimis, apoi, la un curs de ofi-
 țeri, devenind locotenent de artilerie. Fostului caporal SS
 nu i-a fost, desigur, greu să facă dovada aptitudinilor sale de
 comandă, mulțora venindu-le greu să creadă că el nu făcuse
 serviciul militar mai înainte. După demobilizare, a locuit un
 timp în kibbutz Kayat Anavim, construindu-și propria sa
 fermă și având viața lui proprie. Exceptând înclinația către
 băutura, nu arăta nici un alt viciu. O decepție n-a răsu-
 nă, l-a determinat să părăsească satul și să se stabilească
 în oraș. După ce a mers la un local, a baut un pahar în plus și
 și-a trădat secretul.

În timpul cercetărilor, serviciile secrete
 evreiești. Căiva agenți pretindeau chiar că l-ar fi văzut
 fotografat în fața unei sinagogi în Hlacari. Dar această foto-
 grafie nu a fost găsită. Neavând nici o probă asupra pretin-
 selor crime de război ale lui Ulrich Schneff și, deci
 în lipsa altor dovezi, el a fost eliberat.

... și el s-a aflat pe calea de întoarcere. După o
 scurtă vreme s-a aflat că el
 Gabriel Zussmann, după ce a sosit în țară, a mers la I. K. și a cerut să
 fie scris la biroul agenției evreiești pe numele de Gabriel
 Zussmann, după care el a mers la biroul de primărie de
 comitate și s-a înscris în primul rând în lista evreilor
 din oraș. Famosul „Institut pentru emigratii clandestine”
 din oraș a primit de la el o scrisoare în care el a cerut
 „Hagana”. Gabriel Zussmann, „tinar evreu și sionist infla-
 carat”, pomena spre țara făgăduintei. Dar călătoria nu avea să
 fie tocmai ușoară. Vaporul a fost interceptat de marina en-
 gleză și Zussmann-Schneff s-a trezit internat într-un lagar
 din Cipru. Dar nici acolo n-a pierdut timpul degeaba, reu-
 șind la rețeaua locală a Haganei și luând parte la două ten-
 tative de evadare. Abia în februarie 1949, după crearea Sta-
 talui Israel, Zussmann a obținut ținta călătoriei sale. Imediat
 a fost încorporat în armată și trimis, apoi, la un curs de ofi-
 țeri, devenind locotenent de artilerie. Fostului caporal SS
 nu i-a fost, desigur, greu să facă dovada aptitudinilor sale de
 comandă, mulțora venindu-le greu să creadă că el nu făcuse
 serviciul militar mai înainte. După demobilizare, a locuit un
 timp în kibbutz Kayat Anavim, construindu-și propria sa
 fermă și având viața lui proprie. Exceptând înclinația către
 băutura, nu arăta nici un alt viciu. O decepție n-a răsu-
 nă, l-a determinat să părăsească satul și să se stabilească
 în oraș. După ce a mers la un local, a baut un pahar în plus și
 și-a trădat secretul.

compunere.
 ... și el s-a aflat pe calea de întoarcere. După o
 scurtă vreme s-a aflat că el
 Gabriel Zussmann, după ce a sosit în țară, a mers la I. K. și a cerut să
 fie scris la biroul agenției evreiești pe numele de Gabriel
 Zussmann, după care el a mers la biroul de primărie de
 comitate și s-a înscris în primul rând în lista evreilor
 din oraș. Famosul „Institut pentru emigratii clandestine”
 din oraș a primit de la el o scrisoare în care el a cerut
 „Hagana”. Gabriel Zussmann, „tinar evreu și sionist infla-
 carat”, pomena spre țara făgăduintei. Dar călătoria nu avea să
 fie tocmai ușoară. Vaporul a fost interceptat de marina en-
 gleză și Zussmann-Schneff s-a trezit internat într-un lagar
 din Cipru. Dar nici acolo n-a pierdut timpul degeaba, reu-
 șind la rețeaua locală a Haganei și luând parte la două ten-
 tative de evadare. Abia în februarie 1949, după crearea Sta-
 talui Israel, Zussmann a obținut ținta călătoriei sale. Imediat
 a fost încorporat în armată și trimis, apoi, la un curs de ofi-
 țeri, devenind locotenent de artilerie. Fostului caporal SS
 nu i-a fost, desigur, greu să facă dovada aptitudinilor sale de
 comandă, mulțora venindu-le greu să creadă că el nu făcuse
 serviciul militar mai înainte. După demobilizare, a locuit un
 timp în kibbutz Kayat Anavim, construindu-și propria sa
 fermă și având viața lui proprie. Exceptând înclinația către
 băutura, nu arăta nici un alt viciu. O decepție n-a răsu-
 nă, l-a determinat să părăsească satul și să se stabilească
 în oraș. După ce a mers la un local, a baut un pahar în plus și
 și-a trădat secretul.

La Cairo, Schneff a fost înscutnat cu mai multe atri-

„Vizitatorii nocturni“

În seara zilei de 15 martie 1958, un sergent de poliție ce se afla în patrulare cu o mașină pe drumul Tivon, la nord de Haifa, a observat, în apropierea intrării în kibutul Shaar-Haamakin, un automobil oprit, cu farurile stinse. Când s-a mai apropiat, a stabilit că acesta aparținea corpului diplomatic. Capota era ridicată, un barbat își făcea de lucru la motor, iar altul se afla în caroserie.

— Aș putea să vă ajut cu ceva? a întrebat polițistul.

Nu avem nevoie de nimic, veni răspunsul într-o
elbrantă marcată de un puternic accent străin. Agentul a notat,
gest reflex, numărul de înmatriculare al mașinii pe dosul
mașinii și a plecat.

[illegible]

Descoperirea automobilului lui V. rezolva enigma care
trucase Sin-Betul de cîteva luni. Iar acum, la rîndul lui, mo-
simele sînt de cîrmă. Urmărit de un grup de polițiști, pe acesta
l-au găsit în apropierea unei case din satul Sin-Betul. Acolo, în
cîmp, a fost găsit și automobilul. În interiorul mașinii s-a găsit
aceeași mînușă de piele, dar toate încercările făcute pentru a pune mina pe

[illegible]

... o mașină a corpului diplomatic a
... imediat fururile. Din ea au coborât

Hafta. După o ora și jumătate, a respirat, a oprit, i-a cules pe cei doi vizitatori nocturni și a dispărut în întuneric. De data aceasta, însă, ea nu s-a mai scapat urmăritorilor. Agenții Sinc...

Alui rămânea să fie identificat agentul din kibut...

10 iunie 1958 Omul care aștepta pe marginea șoselei era
tăcut, tăcut, cu amândoi brazi și picioare ochelari cu lentile groase.
Nu acorda nici o atenție cuplului de îndrăgostiți aflat în ada-
postul stației de autocare. În schimb, aceștia îl supravegheau

[illegible]

Agenda de lucru a lui Cohen era foarte simplă: să găsească un document politic pe care să-l folosească pentru a demonstra că V. era o persoană care se ocupa de activități de spionaj. De pildă, el a găsit pe V. la poarta kibbutzului, Sau, în timpul unei vizite la casa lui Iser Harel: Resi Lera! Același lucru s-a întâmplat și cu altele. De exemplu, în dreptul zidului din fața casei lui Iser Harel, unde erau notate numele a doi diplomați și a unui alt om care trebuia să plece în misiune în Europa. Și așa, prin intermediul altor surse, el a anunțat serviciile de spionaj israeliene că cetățari în legătură cu acești diplomați. Cohen, care nu notase numele după o întâlnire cu V., care îl cunoștea foarte bine, să culegă informații despre el. La pe care el o găsea în casa lui Aharon Cohen, el a găsit un document politic pe care el îl cunoștea foarte bine. Nu conținea informații militare, dar conținea atențiile generale ale statului israelian în ceea ce privește poziția lui în cadrul partidului său și poziția lui în cadrul guvernului și politici externe.

La două zile după arestarea lui Cohen, V. a cerut de urgență o viză de ieșire pentru trei luni. El s-a urcat în primul avion, împreună cu soția, disparând pentru totdeauna.

Procesul lui Aharon Cohen a fost primul mare proces de spionaj din Israel. Stupefacția și emoția care stăpîneau marile publice rezultau din faptul că, pentru prima dată, un spion opera în sinul elitei israeliene.

Pînă la capturarea lui Cohen, cea mai mare parte a spionilor prinși fuseseră arabi, străini sau chiar israelieni, dar de la periferie. Afacerea Cohen a constituit un șoc pentru liderii țării, care au descoperit, în același timp, că spionajul era o epidemie capabila să molipsească chiar și cercurile de elită.

Aharon Cohen a fost supranumit primul „spion aristocrat”.

„Operațiunea Tigru”

În 1961, această întrebare a creat emoții întregii națiuni israeliene. A afectat opinia publică, a scindat partidele politice, a apărut cu litere mari în ziare, a dat naștere la violente controverse.

— Unde-l Yossele?

Yossele Schumacher, un copil de 8 ani, a fost luat părinților săi, în 1960, de o sectă de fanatici religioși, cu complicitatea bunicului său, care voia să facă din el un evreu convertit. După ce a fost luat, el a fost ținut în captivitate. Toate eforturile întreprinse de poliție s-au soldat cu dureroase eșecuri.

Mosadului.

Fără introducere, Ben Gurion l-a atins direct:

— Spune, ai putea regăsi un copil?

Iser, obișnuit cu acest mod de a fi al „Bătrînului”, l-a răspuns în fel:

„Am încercat să-l găsesc în biroul său și a deschis imediat un dosar în care a scris: „Operațiunea Tigru”.

Shiarkes

În cariera sa tot mai mult ca Yosele se afla în fața
treburilor politice, pe lângă conducerea organizației. El a în-
dăruit rezoluții pe probleme recente unui adjunct și s-a
concentrat asupra activității europene. Așa, a fost ales
stat-major și s-a pus pe treaba.

Din ordinul său, o serie de activități au fost lansate simultan în Italia, Austria, Franța, Elveția, Anglia, Belgia, Africa de Sud și SUA în direcția următoare: organizații orfelinale evreiești, școli talmudice. Prin mii de studenți și agenți au fost organizate activități de propagandă. Dar, totul, zadarnic. Oamenii săi nu recoltau decât eșecuri. Într-una din zile, după o săptămână de eșecuri, un grup de rețineri fanatici din Londra, Stamford Hill, „Tinerele apostoli” au găsit în cazul ascuțit; ei i-au reperat foarte repede pe agentul israelieni, demascându-l.

Adjuncții lui Iser au întâmpinat toate greutățile de pe
căle pe care s-a clădit catedrala, cu toate că pe lângă M.
Ștef

Încetul cu încetul, îndolala, deseperarea, descurajarea puneau stăpînire eluar și pe cei mai devotați colaboratori ai lui Ișer. Ei veneau să-l vadă unul după altul: „Ișer, ascultă, nu mai merge așa. S-o lasam baltă. Nu vom găsi niciodată copilul. E imposibil. Ișer, să cauți un ac în carul cu fin. Poate nici nu mai trăiește? Poate și-a uitat adevărata identitate? Înțelege, nu-l vom mai vedea niciodată!” Dar Ișer n-a cedat. El nu accepta să piardă. Refuza toate argumentele și obiecțiunile cu un singur gest al mîinii și-și vedea în continuare de treaba, cu o pasiune fără margini. Orice s-ar fi întimplat, oricum ar fi fost, viu sau mort, copilul trebuia găsit.

Și, totuși, Isăer însuși avea de multe ori senzația că alerga după o himera. Cu atât mai mult cu cât orice încercare de a pătrunde în lumea ferecată a fanaticilor religioși se dovedea zadarnică.

La cartierul său general, din Europa, lucra într-un ritm epauzant. Uneori, în biroul său îngust, pierdea noțiunea de timp. Femeia raporta că el se uita la ceas și îl privea pe celălalt la lăptos, ceea ce nu era de schimbare apăsătoare în serviciu. Prima dată când a venit dimineața, după o noapte tulburată cu vise și gânduri de chin, s-a trezit și a vădit că este dimineața. „Acest domn stă la pazele de pază a nopții”, a spus el. A doua zi, la ora aceea, el a fost cu ochii lui. Dar cînd aventurile chirieului s-au repetat a treia, a patra și chiar

... în decursul timpului, și-a dezvoltat o activitate profesională în domeniul
... în decursul timpului, și-a dezvoltat o activitate profesională în domeniul
... în decursul timpului, și-a dezvoltat o activitate profesională în domeniul

Și iată că, după atita muncă în gol, într-o zi, o rază de lumină a apărut la orizont.

Într-o dimineață de aprilie, un raport bizar ajungea la Iser, având ca autor pe un anume Meir, un tinar ortodox care colabora cu serviciile secrete. El nu era un fanatic și consumise de bună voie să sprijine Mossadul în „Operațiunea Tigru”. Fusese trimis într-un mare oraș european, unde, cu timpul, facuse cunoștință cu un grup de evrei religioși, toți comercianți și oameni de afaceri. Astfel a aflat că aceștia aveau venerație fără limită pentru un rabin local, un fel de „I Ithusalem”, pe care-l considerau un sfânt. Când izbucnea vreo dispută între doi comercianți, lui i se adresa pentru a face dreptate. Nu faceau niciodată apel la autorități și nu se conformau legilor țării. În inima Europei moderne, acești oameni conservau încă cutumele de altădată.

Meir a mai aflat că în timpul celui de-al doilea război mondial adoratorii „Știintului” formaseră un fel de rețea de rezistență antinazistă, care acționa pentru salvarea evreilor din ghearele Gestapoului. După război, grupul continuase să respecte regulile luptei clandestine.

au fost ajutați de prietenii din exterior, evrei și neevrei. Cu
ce pareau împrumutate din lumea legendelor. Eroina gru-
pului era o catolică, o tină ră și frumoasă franțuzoaica, care
luptase alături de evrei sub ocupația nazistă.

Strana facuse cunostință cu rabinul o
plare, venind într-una din zile să-i dea spre past
dintei sale; atât de mult, încît la sfîrșitul războiului s-a con-
venit de un devotament fanatic și de un nepretuit ajutor.
Era o persoană cu vechi stagii de activitate clandestină; știa
să-și schimbe identitatea și înfățișarea așa cum își schimba
dintre cele mai ascuțite. Însărcinată cu misiuni de către grup,
parcurea lumea în toate direcțiile. Pașaportul francez, sin-

gele iece, inteligența și, nu în cele din urmă, „în cele”
deschis toate ușile. Pentru ortodocși devenise o

La prima vedere, nimic din această lume nu
măria vrea legătură cu Yarele Meir nu

Cardinelos flerului sau. Ier a hotarat abandonarea 1
101 celorlalte piste și concentrarea eforturilor asupra semen
necunoscute Printre altele, a luat legătura cu Israelul, a
transmis toate amănuntele de care dispunea cu privire
trădătoarea și a cerut să i se descopere numele. Serv.cule
petru
Fetalle După trecerea la religia evreiască, își luase numele
de Ruth Ben David.

Agentii Mesadului din Franta au trecut la culegerea de informații despre Madeleine Feraile, stabilind ca povestea auzita de Meir era inexactă în multe privințe. În timpul celui de-al doilea razboi mondial, Madeleine Feraile luptase în rândurile Rezistenței franceze. Era o femeie frumoasă, blondă, cu ochi albaștri, zveltă și distinsă. După ce a obținut o licență în istorie și geografie, la Universitatea din Toulouse, și-a continuat studiile la Sorbona. În ajunul razboiului, s-a căsătorit cu un francez, și el tot catolic, pe nume Henri, Fieroi, Claude, s-a născut câțiva ani mai târziu. Activitățile în cadrul Rezistenței din timpul ocupației au pus-o în situația de a intra în legătură cu diverse cercuri evreiești din Franța și Belgia, printre care și cu grupul de comercianți ortodocși amintiți; a menținut aceste contacte și după război.

nebuinoase. În 1961 a divorțat și s-a convertit la iudaism, nu atât din dragoste pentru religia evreiască, cât mai ales din prețuire pentru admiratorii ei evrei. În Albacia a cunoscut un tânăr rabin sionist ce visa să emigreze în Israel și a hotărât să se căsătorească cu el. Și, astfel, Madeleine Feraille s-a metamorfozat în Ruth Ben David. Fiul ei, Claude, a primit numele Ariel. Madeleine-Ruth și-a acoperit capul, con-

De la început, când a început să scrie, a avut în vedere să scrie pentru toată lumea, să scrie pentru cei săraci, pentru cei care nu au avut șansa de a învăța să scrie. Așa că a început să scrie în limba română, în limba mamei, în limba tuturor. Așa că a început să scrie în limba română, în limba mamei, în limba tuturor. Așa că a început să scrie în limba română, în limba mamei, în limba tuturor.

La pace ce a intrucit cei doi sofi s-au despartit.

Ruth Ben David a alunecat, încetul cu încetul, către cercurile religioase extremiste. Apoi, la începutul anului 1956, Ruth Ben David s-a întors în Franța, continuând, însă, să călătorească frecvent în Europa și în lumea întreagă. Se oprește câteodată la Aix-les-Bains, alături de o pensie evreiască pentru femei religioase situată la periferia parizienei. Oficial, nu are un domiciliu stabil.

O ancheta cerută de Iser în arhivele Controlului frontierelor a relevat faptul că Ruth Ben David intrase în Israel de două ori în ultimii doi ani. Acest ultim amanunt l-a înțarit convingerea că se afla pe drumul cel bun. A ordonat deci, declansarea marelui vînător.

Posedind semnalmamentele femei, agenții Mossadului au luat drumul unui mic orașel european. La intrarea în localitate, s-au văzut puși într-o situație deosebită: Madeleine Feuille, îmbracată elegant, se afla la o intersecție, agitănd mâinile pentru a încerca să oprească o mașină. Făcea autostopul. Agenților israelieni, care nu-și inchipuiau în acest mod întâlnirea cu Madeleine, le-a trebuit un timp până să iasă din uluială și să facă cale-ntoarsă. Dar era prea târziu: o altă mașină le-o luase înainte, culegînd pe Franca-a turistă

În micul orașel, anchetatorii nu au reușit să adune prea multe elemente noi. Au aflat, totuși, că Madeleine se afla în relații curente cu un vânzător de bijuterii din Londra, Joseph Domb. Pentru Iser și colaboratorii săi, Domb nu era un ne-cunoscut. Figura de mult pe lista neagră ca un fanatic în

Inter a ordonat supravegherea severă a lui Domn, a

...naticilor, totuși, legăturile lor confirmau ipoteza ca în
...pitala britanică duceau toate pistele: aici locuiau Shalom și

...venea frecvent Ruth Ben David, suspecta de a fi

O nouă informație a transformat în evadescrititudine ipo-
tezele privind rolul jucat de această femeie în afacere. Sin-
betul a reușit să intercepteze mai multe scrisori
de Ruth cu fiul ei, Ariel, scrisori ce conțineau aluzii voalate
despre afacerea Yossele.

Iser începea să vadă deja destul de clar lucrurile. Ra-
pito și ascunderea copilului fusese organizate de secți-
a Domb conduse, probabil, operațiunea, iar Ruth
Ben David luase asupra sa executarea unei părți din plan.
Căltășile ei, inteligența și pasaportul francez făceau din ea
un atu de prim ordin pentru reușita școlarii lui Yossele din
Israel.

În timp ce Iser planuia cum să declanșeze atacul
...Freyer.

...clanzat în circumstanțele noulor nașcuti. El a intrat în afacerea

...privind medalia re-
Documentul fusese f-

...„Fie laudat Domnul în această a doborârea și a lumii lui
Eloul, anul 5721, Brooklyn, N-Y

Pacea fie cu voi.

...Să-l găsim pe Freyer (și poate
...profiat de această ocazie pentru a învăța circam-

Freyer (și poate
profiat de această ocazie pentru a învăța circam-

Cu salutarile noastre

La prima vedere, nimic mai nevinovat decât această scri-
soare. Dar Iser a desprins din ea indicii semnificative, ce

...tuba călătoriei, care încerca să treacă prin noi experiențe,
...pauză gata să accepte propuneri insolite.

Iser mai avea și alte motive pentru a se interesa de
Freyer.

Îndreptându-și reflectoarele către Domb, el a aflat că
Freyer făcea parte din anturajul acestuia. Bineînțeles, „mo-
helul” nu se număra printre personalitățile cercurilor de fa-
natiei din Londra; nu era, nici mai mult, nici mai puțin,
decât o figură secundară. Dar, în calitate de „mohel”, trebuia
să le cunoască secretele, fără doar și poate. Alături lui Domb,

...memoria, era un mare gurău. În mai multe rânduri, făcuse

...caz, înapoiat copilul părinților săi. Freyer mai tre-

...a particulară nu era nici ea impecabilă, fiind amestecat în

A semnalat fără să mai adauge nici un alt comentariu. „Prin
un marocan“ l-a mulțumit calduros, a scris o scrisoare de
laudă în portofel.

Au căutat apoi în buzunarul lui bronzat bănușii de
doctorela Homina din Londra. Primul era la sechela
lui, al doilea un „evreu marocan“, prieten al lui Shai, de
încredere al aristocratului arab. După ce i-a înmănat do-
rului scrisoarea de recomandare din partea colegului par-
zian, „fiul șerifului“ l-a înșelat și pe el în secretul afacerii.
Dar, de astă dată, prezentând o versiune puțin diferită de
prima...

După repetarea poveștii rapirii frumoasei evreice și a
convertirii sale, apoi a nașterii copilului și a hotărârii de a-i
face circumcizie, urmarea suna astfel:

— Soția mea a născut în Maroc și aducerea ei la Londra
sau pe continent, împreună cu copilul, mi se pare extrem de
riscantă. Ar exista și soluția de a aduce un „mohel“ în
Maroc. Sint dispus, bineînțeles, să plătesc toate cheltuielile,
precum și un onorariu ridicat. Ați putea să mă ajutați?
Puteți să-mi indicați o persoană care să fie gata să între-
prindă această călătorie?

— Am omul care vă trebuie, a răspuns imediat docto-
rul Homina. E un om de lume. Are obiceiul să călătorească
și poate să-și asume această sarcină.

Fără a pierde nici o clipă, acesta a scris o scrisoare de
recomandare, pe care a pus-o într-un plic, notând un nume
și o adresă: acelea ale „mohelului“ Shai Freyer.

Freyer le-a făcut o primire dintre cele mai amabile
„prințului arab“ și prietenului său. A ascultat, la rîndul lui,
circumstanțele copilului. Nu raminea decât să se înțeleagă asu-
pra datei și locului.

Cei doi „marocani“ au propus: Marrakech sau un mare
oraș de pe continentul european. Ei au fost convinși că
„mohelul“ Shai Freyer va fi în măsură să găsească un loc
unde să se stabilească. În Maroc, restaurant și afaceri vor fi din plin acoperite și retribuite și
va fi sensibil marit.

Freyer a acceptat propunerea. A scris o scrisoare de
recomandare pentru „mohelul“ Shai Freyer.

Pentru noi, au continuat cei doi prieteni, este
important să găsim un loc unde să se stabilească „mohelul“
Shai Freyer. A scris o scrisoare de recomandare pentru „mohelul“
Shai Freyer.

...a scris o scrisoare de recomandare pentru „mohelul“
Shai Freyer. A scris o scrisoare de recomandare pentru „mohelul“
Shai Freyer.

Freyer a acceptat propunerea. A scris o scrisoare de
recomandare pentru „mohelul“ Shai Freyer.

La începutul lunii iunie, „mohelul“ Shai Freyer va pleca
în Maroc și va reveni în Europa peste câteva zile, în
compania soției și copilului. Va închiria un apartament dis-
tinct de la „mohelul“ Shai Freyer. Confidențial „prin-
țului“, „evreul marocan“, va veni să-l întâmpine pe Freyer
la aeroport. Întîlnirea a fost fixată pentru 20 iunie 1962.

În timp ce lațul se strîngea în jurul lui Freyer, oamenii
de afaceri au început să se strîngă în jurul lui. După
o supraveghere prelungită, dificilă, o feroastră întîmplare a
rezolvat problema. Israelienii au reușit să intercepteze câteva
scrisori adresate frumoasei prozelite. Una dintre ele conținea
soluția pe care o cautau. Era răspunsul la un anunț publicat
în presă, prin care Ruth Ben David își punea în vânzare casa.
Desigur, ea nu-și indicase numele, ci doar numărul unei cutii

Agentii Sin-Betului au hotărât să nu scape prilejul. Au
scris și ei la cutia poștală indicată, oferind un preț deosebit
de avantajos. Pentru a nu trezi nici cea mai mică bănuială,
s-au dat drept oameni de afaceri dintr-o țară europeană ve-
cină, dorind să găsească un colț liniștit, pentru a-și petrece
cu regularitate vacanțele.

Correspondența cu cutia poștală anonimă a dat rezultatul
dorit. Ruth Ben David le-a trimis celor doi „oameni de afa-
ceri“ o procură pentru vizitarea casei. La întoarcere, ei au
expediat o scrisoare entuziastă, în care se arătau pe deplin
satisfuși de ceea ce văzuseră. Nu mai raminea decât să se
întîlnască pentru a încheia afacerea. Cele două părți au
tăcut de acord asupra datei de 21 iunie 1962. Locul: hotelul
mare unde au tras „oamenii de afaceri“. Hotelul se
afăla în același oraș unde era așteptat, pe 20 iunie, „mohelul“
Shai Freyer.

Cîteva zile înainte de data de 20 iunie, Iser Harel a sosit
în orașul în cauză, conducînd personal ultimele pregătiri. A
închiriat mașini, două case izolate de la periferie, precum și
mai multe apartamente de rezervă. A pus la punct princi-
pale de reglementare a sosirilor la apartamente, ca și ieșirile,

și a pregătit eai de retragere rapidă, în caz că situația s-ar fi complicat în mod neprevăzut. A fost stabilit un dispozitiv perfecționat de legături și comunicații între cele două țări și cartierul general instalat în oraș. Pe de altă parte, cartierul general menținea o legătură permanentă cu serviciul de securitate din Israel. Această legătură era indispensabilă pentru a face față interogatoriului.

Iser hotărâse deja asupra mijlocului pe care îl va folosi pentru a smulge secretul lui Ruth Ben David. Avea citit și recitise de nenumarate ori corespondența trimisă între mama și copil; era convins că Arie stătuase de partea Yossele. Desigur, acesta era un băiat pios, dar mai puțin fanatic decât mama sa. În plus, el primise rădăcini în Israel, unde voia să-și facă un viitor. Iser aranjase un sistem care să permită sincronizarea interogatorului mamei, în Europa, cu cel al fiului, în Israel.

La 20 iunie 1962, vesel, bine dispus, Shai Frever a aterizat pe aeroportul internațional al orașului. Prietenul său nord-african l-a întâmpinat și l-a invitat să urce în mașina sa.

— Mergem direct la apartament, l-a spus el. Mama și copilul ne așteaptă.

La destinație, însă, în locul acestora, l-au primit mai mulți necunoscuți, care-și spuneau „prietenii ai marocanului”. „Mohelul” s-a apropiat de o masă, plasată într-un colț al holului și a început să vorbească cu ei. Era o discuție deosebit de minuțioasă și solemnă, dar mare l-a fost surpriza când prietenii „titularului” au început să vorbească despre Yossele, copilul dispărut.

Nu știu nimic, a răspuns intrigat Frever, ridicând din umeri.

Se pare că s-a auzit ceva în legătură cu circumstanțele, dar deodată a aflat, înmormurit, că povestea fusese inventată în întregime și că „titularul” se pare că nu există. El a rămas cheni — persistau cu încăpăținare să afle locul unde a fost ascuns copilul răpit.

Desperat, Frever a ridicat brațele către cer.

Sînt dezolat, a spus el, dar nu știu absolut nimic despre aceasta.

A doua zi, 21 iunie 1962, Ruth Ben David și-a făcut apariția în somptuosul hol al hotelului unde se afla serviciul de securitate. De fapt, ea fusese invitată de Madeleine

Feraille care, atunci când era în Israel, fusese o mare activitate în legătură cu căutarea de informații și de informații.

Întrevede ea sa de la aeroport, în aceeași mașină în care fusese răpit copilul. Se aștepta să o găsească pe Arie, dar nu a găsit decât pe Yossele. El era în aceeași mașină, dar nu era singur. Era în compania unei femei, care era o străină. Yossele era în compania unei femei, care era o străină. Yossele era în compania unei femei, care era o străină.

— Care este adresa? a întrebat unul din „oamenii de afaceri”.
Avocatul le-a explicat cu răbdare itinerarul. Locuia într-o casă izolată, la periferie.
— Veniți?
Madeleine Feraille a consimțit cu multă plăcere. Cei doi „oameni de afaceri” au invitat-o să ia loc în mașina lor și, împreună, au pornit spre vila avocatului.
Cînd se aflau încă în plin centrul orașului, bărbatul care conducea a început o discuție glumească cu Madeleine Feraille. Subjugat în întregime de farmecul seducatoarei sale interlocutrice, el nu se mai uita la semnele de circulație, la semnalizator. Cîteva fluturături l-au adus cu picioarele pe pământ. Un agent de poliție voinic, furios și amenințator, venea către el, continuînd să fluiere și indicînd cu mîna semnalizatorul roșu. Israelianul, absorbit de conversație, se afla în flagrant. A oprit mașina, cuprins de panică, în ciuda calmului aparent. Ce era de făcut? Se aflau într-o țară străină, în compania unei femei, într-o mașină închisă. Acțiunea putea fi compromisă.

Agentul tocmai se apropiase pentru a-i administra o lovitură de baston.

— Veniți?

— Veniți?

— Veniți?

— Veniți?

— Veniți?

cu o voce dulce : „Domnule agent, fie-vă milă. Aici dă
este un turist străin în compania unei femei Glameste se
amuză, știți cum e. Fiți amabil, iertați-l !” Politistul a creșt
„Bine de data asta o să trecem cu vederea. Pentru data
viitoare !”

Agentii Mossadului au scos un adinc suspin de uşurare. Au scapat uşor. Maşina a parasit centrul, îndepundu-se spre frumoasa periferie, populată cu vile, unde locuia o scutită. A palatului, unde se afla împărătoarea şi nepotul ei, la intrării. Cei doi „oameni de afaceri”, deosebit de politicieni, au invitat-o să coboare şi au însoţit-o pînă la intrare. Uşa s-a deschis, apoi s-a reînchis în urma lor. Madeleine Peraille se afla în mîinile Mossadului.

În același timp la Bet-Yetzok, aflat la o distanță de douăzeci de kilometri, însoțiti de agenți ai Sin-Betului, îl arrestau pe Ariel Ben David, fiul ei.

La cartierul general, lui Iser Harel nu-i rămânea decât să aștepte rezultatul.

Primele rapoarte care au ajuns la biroul lui Iser puteau fi rezumate in trei cuvinte : e un esec

[illegible]

Abia scapat de emoții, Freyer a cerut cu nevinovăție ră-
pitorilor săi :

— Și acum, aveți bunătatea și lăsați-mă să-ți fac o mică felie de tort.

Încă o dată, agenții israelieni i-au ex-

96

...nu s-a jenat să-l roage să-l ducă „în vi-
- într-un cartier rău famat din oras. Dorința i-a fost
...de făcută

frumosa prozeta si vorbarea.

copuluit :

44 israelitii au făcut tot ce au putut pe

mic detaliu, cu toate că nu legadula

— Nu voi spune nimic

Y... se... de...
...
intrebarea: „Prin ce...
Pentru Iser era clar: ...
adresa americanilor ...
in Statele Unite va ...
tente pentru a se cere ...

...
necesare la Washington. Totul urma sa se decida in ...
urmatoare. Oricum, se putea spera intr-un deznodamint fe-
licit.

Iată, însă, că la cartierul general al lui Iser au început
sa sosească mesaje îngrijorătoare. Reprezentantii Israelului la
Washington raportau că americanii ezitau sa treacă la acțiune.
Ei vroiau mai întâi ca israelienii sa le dovedească, negru pe
alb, ca bunatul se afla la adresa indicată. Reacția lor era ex-

Congres și secta Salmar din New York reprezenta circa
100.000 de voturi. Administratia nu-și putea asuma riscul

Iser simțea că se afla la capatul rabdării. Era miezul
noptii. A pus mîna pe telefon: „Da-mi-l pe Harman, la
Washington*.

— Buna seara, Harman. Iser Harel la aparat. În cer sa
jel imediat legatura cu ministrul justiției, Robert Kennedy.
Spune-i din partea mea ca F.B.I. are datoria de a căuta ur-
gent copilul. Un copil israelian are aceleași drepturi ca și un
copil american. Și, să se grăbească!

Iser, în atenție! I-a răspuns Harman stupefiat. Cum
poți vorbi astfel?

...
sa se subînțeleaga ca nu trebuia sa vorbească prin telefon
atît de deschis și direct. Cineva asculta, poate Serviciile
americane secrete, bineînțeles.

— Cu atît mai bine, i-a răspuns Iser. Nu numai tie
m-am adresat.

...
dimpotrivă, se temea de complicații diplomatice și juridice.

— Nu ți-am cerut părerea! a încheiat Iser. Spune-le ca,
...
...
...

...
...
...
...
...

...
...
...
...
...

... închisoarea. Veni se direct la auto-
... autorizația de a se apropia de nepot...

Armele secrete ale lui Nasser

Sefii și agenții serviciilor secrete erau în unanimitate de acord că fără zelul și patima lui Iser, Yossele nu și-ar fi revazut niciodată părinții. În schimb, nu fost numeroși cei care au formulat critici privind această acțiune. Luni întregi, spuneau ei, serviciile secrete n-au făcut practic nimic altceva decât să caute un copil. N-a existat măcar un agent secret israelian care să nu fi supravegheat, zi și noapte, pe aeroporturi, gări, porturi, pe scarile școlilor talmudice și ale centrelor religioase din Europa suspectii de rapirea lui Yossele.

Și apoi, mai adăugau unii dintre ei, cazul acesta nu era de resortul serviciilor secrete; el nu justifica niciun o asemenea desfășurare de forțe, de oameni și mijloace.

Criticele respective nu li rămas, probabil, fără efect, dacă o știre n-ar fi explodat ca o bombă pe firmamentul Orientului Mijlociu, la numai două săptămâni după întoarcerea lui Yossele. La 21 iulie 1962, Egiptul surprindea întreaga lume, lansând cu succes patru rachete sol-sol. Două dintre ele erau de tip „Al Zafer” (Învingătorul) cu o bătaie de 80 km, celelalte de tipul „Al Kaber” (Cuceritorul), cu o bătaie de 330 km. La Cairo, în fața unei mulțimi în delir, Gamal Abdel Nasser proclama că Egiptul va distruge toate întele (aflăte la sud de Beirut). Și aceluși „la sud de Beirut”, conducătorii israelieni se frământau, cuprinși de o profunda neliniște.

Și tocmai Israelul era cel care daduse plecare în cursa rachetelor din Orientul Mijlociu, cu numai un an înainte. La 6 iulie 1961, ar 111 P... la ora 21.00, Aparatul lansaseră racheta „Shavit-2”, propulsată cu carburant

trebuia să demisioneze din postul de...
ceretari pentru propulsia reactiva” din Stuttgart, intru-
de la... de cum-

profesorului Sanger

s-a aflat, brașienii și conducătorii lor n-au
cum a este informații. Abia cind cele patru
parut spre est, la 21 iulie 1962, un
tot Israelul. Ministrul adjunct al
clara: „Rachetele lansate de către

—ment pentru Israel.
Orientul Mijlociu. Apariția

... nu cal ce-
ra pericolului, care ne p...
și le avem în atenție pentru a-i putea

[illegible][illegible]

Los 23 febrero de 1968 el H. C. K. ...
... En la parte de ...
... de la ...
... de ...
... De ...

aștepta cu răspuns a scos un pistol cu amortizor și l-a
 Parbrizul a zburat în zădări, glonțul a pătruns în fularul
 știantului care, fără a-și pierde singele rece, a încercat să
 lăsa o urmă pe parbrizul mașinii. Așchii de sticlă au căzut
 pe asfalt, iar el a rămas în mașină, cu mâinile încheiate în
 volan. Așa a rămas până la sosirea ambulanței, când a fost
 scos din mașină și dus la spital. Acolo a murit din cauza
 rănilor.

... prezentat la o ambasadă israeliană din Europa și în ceru
...
...
... iarile pe care le-am efectuat pentru egipteni în cadrul pro-
...ectelor militare*.

În rândurile conducătorilor israelieni, spusele lui Jozlik

1. The first part of the text discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions, including sales, purchases, and expenses. It emphasizes that proper record-keeping is essential for determining the correct amount of tax liability.

2. The second part of the text describes the various methods used to calculate the taxable income of an individual or entity. It mentions that the calculation typically involves starting with gross income and then subtracting allowable deductions and exemptions.

3. The third part of the text explains the different types of taxes that may be applicable, such as income tax, property tax, and sales tax. It notes that the specific rules and rates for these taxes can vary significantly depending on the jurisdiction.

4. The fourth part of the text discusses the importance of understanding the tax consequences of various financial decisions, such as investing, borrowing, and selling assets. It suggests that consulting with a tax professional can be helpful in making informed choices.

5. The fifth part of the text provides information about the various resources available to taxpayers, including tax forms, publications, and online tools. It encourages taxpayers to stay informed about changes in the tax law and to seek professional advice when needed.

... ..

german din apropierea frontierei elvețiene. Joklik a reușit să-l găsească și să-l cunoască pe tatal ei la

să se întoarcă în Germania, nu va avea de ce să se garanteze securitatea. Pentru a afla
dat întâlnire pe 2 martie, la hotel.

Hea... se exp...

... extr...

facut tot felul de eforturi pentru a obtine...
doi. Dar elvetienii au refuzat, pe motiv ca...
rula ceruse extradarea. Iar Harel sa statut cu Golda M...
si au ajuns la concluzia ca trebuia interveni pe lina A...
nauar cu Germania Federala sa-si anuleze cererea de extra-
dare.

In consecinta, Harel a plecat la Tiberiade, unde Ben
Gurion isi petrecea vacanta, si l-a rugat pe „Batrin” sa tri-
mita de urgenta un emisar special la Bonn. Acesta trebuia
sa-l prezinte cancelarului probe privind activitatile nefaste
ale savantilor germani in Egipt si sa-l convinga sa retraga
cererea de extradare depusa impotriva lui Jokik si Ben Gal,
dar Ben Gurion a refuzat. Iar nu a cedat:

— E necesar, spunea el, sa stabilim masurile ce trebuie
luate in cazul in care arestarea va fi data publicitatii. Caci
atunci scandalul va izbucni. De indata ce identitatea lui Ben
Gal, care este omul meu, va fi cunoscuta, nu se va mai
putea pastra secretul asupra afacerii savantilor germani.
Activitatile lor in Egipt vor fi divulgate cu lux de amanunte.
Ben Gal sa actioneze. Va trebui, de asemenea, sa se dezva-
luie ca...
pentru rachete si pentru alte proiecte militare.

Ben Gurion s-a gindit un moment, apoi a spus:

— Ei bine, n-am nimic impotriva!

Se pare ca, incepind din acel moment, drumurile celor
doi oameni de stat s-au despartit.

Demisia

... prima cind cind Harel ii propunea lui
... se labea de un refuz. Inca de la inceputul afacerii savan-
... din Caro si inaltu demnitar din anumite mi-
... de la Bonn sa intervina energic pe lina
... ale ce le detinea in
diate.

... Ben Gurion rezista in a nu face apel
... demers a ramas
... si Bonn.

In schimb, Harel nu-i avea deloc la inima pe germani.
Desigur, aproba plata de catre acestia a despagunilor din
razbol si chiar a luptat pentru ele. Dar, totodata, s-a ridicat

cu violență împotriva vinzării mitralierelor „Onzi”, de fabricație israeliană, Germaniei Federale, tranzacție care a determinat, de altfel, un val de proteste, în 1959, în Israel. Ei se opunea cu toată ființa sa noțiunii de „Germanie nouă” și nu scăpa nici un prilej pentru a semnaliza, în timpul reuniunilor la cel mai înalt nivel, că nazistii ocupau funcțiile cele mai importante în ierarhia germană. Pe scurt, era în profund dezacord cu Ben Gurion în această privință. Prietenii săi apreciau că, după capturarea lui Eichmann, atitudinea lui Iser în privința Germaniei devenise și mai ostilă.

Vineri, 15 martie 1963, agenția „United Press” anunța arestarea lui Ben Gal și Joklik.

A doua zi, Harel s-a dus din nou la Tiberiade pentru a-i expune „Bătrînului” propunerile privind modul în care trebuia să reacționeze Israelul. Ben Gurion a decis, însă, că nu era necesar să se reacționeze. „Nu se pune problema, spunea el, de a dezvălui presei afacerea rachetelor; trebuie doar să explicăm arestarea”.

La întoarcerea în Tel Aviv, Harel a convocat redactorii șefi ai cotidianelor israeliene, prezentându-le cazul Ben Gal și punând în mod deosebit accentul pe rolul jucat de Joklik, savant care lucrase pentru egipteni și care-și schimbase intențiile din proprie inițiativă, pentru a repara, cât putea mai bine, greșelile comise față de Israel. În zilele următoare, colaboratorii lui Iser au convocat, în secret, trei ziariști israelieni, de la ziarele „Haaretz”, „Maariv” și „Yedioth Aharonot”, cărora le-au prezentat amănunțit, cu fapte, cifre și detalii, întreaga poveste a savanților germani și a rachetelor egiptene.

Ideea ca era de a dezvălui presei israeliene și mondiale, cu probe concrete, motivele care au determinat țara sa să trimită în Elveția agenți pentru a face presiuni asupra lui Heidi Goerke.

Începând cu 17 martie, presa israeliană și cea străină gemea de titluri și știri senzationale: savanți germani, foști nazisti în cea mai mare parte, se dedau, în Egipt, la fabricarea de arme interzise. Ei pregătesc pentru armata egipteană arme chimice, biologice, nucleare și radioactive, fabrică gaze toxice, microbi periculoși, deșeuri radioactive și alte substanțe nefaste, care răspândesc radiații capabile să distrugă orice formă de viață. Cu aceste arme și substanțe ei vor înarma rachetele egiptenilor, care sînt gata să lovească toate obiectivele din interiorul Israelului etc., etc.

Foarte curînd, această campanie de presă s-a transformat într-o veritabilă furtună: simțul proporțiilor, facultățile de gîndire au fost abandonate, făcînd loc lipsei de măsură și panicii. Presa, opinia publică, un număr mare de lideri eminenți și de parlamentari nu încercau cituși de puțin să facă distincție între savanții vest-germani ce lucrau pentru Egipt și guvernul de la Bonn. Dimpotrivă, cu toții s-au ridicat împotriva Germaniei Federale, acuzînd-o că ar „continua planurile lui Hitler”.

Critici virulente, tendențioase, atacau „Germania nouă”, atît de dragă lui Ben Gurion. Podul fragil aruncat de el între Israel și Germania Federală se prăbușise cit ai elipii.

În seara de 24 martie, Iser Harel a fost convocat de președintele Consiliului. Încă de la începutul întrevederii, Ben Gurion a afirmat că informațiile publicate în presă, la instigarea lui Iser, au avut o influență nefastă. El l-a întrebat pe șeful serviciilor secrete dacă a dat directive ziariștilor în acest sens. Harel a confirmat. Imediat, „Bătrînul” și-a exprimat indignarea privind maniera în care ziarele au tratat afacerea savanților și problema germană.

Către miezul nopții, cei doi s-au despărțit. Tonul fusese calm, dar atmosfera plină de tensiune. A doua zi, Harel era convocat din nou la Ben Gurion. Acesta părea nervos și morocănos, iar întrevederea grăuă și plină de consecințe.

Încă de la început, Iser s-a ridicat cu putere împotriva celor care minimalizau pericolul savanților germani. Foarte agitat, el s-a infuriat, respingînd tezele lui Ben Gurion și exprimîndu-și argumentele sale.

— Acțiunile pe care le-ai întreprins împotriva savanților, în Elveția și în altă parte, au ridicat opinia publică împotriva noastră. I-a reproșat „Bătrînul”.

— Atunci, de ce ai fost de acord cu e'e? a replicat Harel.

La sfîrșitul întrevederii, Ben Gurion l-a făcut cunoscut că intenționează să convoace Comisia parlamentară a apărării și afacerilor externe.

— Voi dovedi, a adăugat el, că pericolul prezentat de rachetele egiptene este departe de a fi atît de teribil precum o afirmă ziarele și oratorii din Knesset.

Harel a încercat să-l schimbe hotărîrea, dar în zadar.

După ce a plecat de la „Bătrîn”, s-a întors la birou, a chemat secretara și i-a dictat o scrisoare laconică:

„Domnului Președinte

Având în vedere divergențele fundamentale de vederi ce ne opun în problema savanților germani și a eforturilor de război egiptene, cu toate implicațiile ce decurg de aici, cred că este de datoria mea să demisionez din funcțiile ce le am de șef al Institutului Central de Informații și Securitate (Mosad) și de responsabil al Serviciilor de securitate (Sin-Bet). Cu respect,

Iser Harel*

Apoi a părăsit biroul și s-a dus acasă. Telefonul a sunat toată ziua, dar Iser n-a răspuns. Seara, târziu, un curier l-a adus o scrisoare de la „Bătrîn”.

„Lui Iser Harel

Nu pot să-ți accept demisia. În orice caz, va trebui să rămii până ce guvernul și Knesetul vor hotărî cu privire la politica ce va fi urmată în problema ce am discutat-o. E posibil ca opinia ta să învingă și, în acest caz, vei putea să-ți continui lucrul, sub ordinea unui nou președinte al Consiliului. Cu cordialitate,

Ben Gurion*

Iser a citit scrisoarea fără să spună nimic. Rivka nu l-a întrebat nici ea nimic. Dar a doua zi s-a bucurat din tot sufletul văzându-l plecând la serviciu cu de obicei.

Harel s-a dus la birou și la ora 10 a primit o nouă scrisoare de la Ben Gurion. „Bătrînul” îi cerea să răspundă în scris, în aceeași zi, la mai multe întrebări privind lucrările savanților germani în Egipt.

După ce a citit scrisoarea, Harel a pus mîna pe telefon și l-a convocat pe directorul de cabinet al „Bătrînului”. Sosind imediat, acesta l-a găsit pe Iser spumegînd de furie. Nu-l mai văzuse, pînă atunci, într-o asemenea stare.

— Îți vei spune lui Ben Gurion, a răcnit el, că, dacă vrea răspunsuri la întrebări, n-are decît să le ceară celui ce-mi va lua locul. Dacă n-ar fi vieți în joc, dacă oamenii noștri nu s-ar afla în închisorile din Elveția, n-aș sta aici nici o secundă în plus! Trimiteți imediat pe cineva pentru a lua în primire problemele curente și cheile!

Directorul s-a dus la Ben Gurion și l-a relatat discuția avută. Acesta a rămas stupefiat.

— Poate vom reuși să-l convingem...

— Pare ferm hotărît să plece, a replicat directorul, și cere să fie trimis imediat cineva pentru a-l înlocui.

— Bine, s-a resemnat „Bătrînul”, dar pe cine?

Știrea demisionării lui Iser Harel a făcut senzație în presa mondială.

Cît privește afacerea savanților germani, ea a continuat să preocupe opinia publică israeliană încă cîteva luni.

La Băle, Joseph Ben Gal și Otto Joklik au fost deferți justiției. În timpul procesului, ei au descris pericolul ce-l reprezenta pentru Israel munca savanților germani în Egipt.

Au fost condamnați la două luni închisoare, cu suspendarea executării pedepsei, și eliberați imediat. Procesul și verdictele acordate au constituit o victorie morală pentru Iser. Dar guvernul vest-german nu a avut inițiativele ce se așteptau de la el: nu a instituit nici o lege care să interzică savanților săi să-și vîndă serviciile țărilor aflate în stare de război. Totuși, Bonnul a procedat la o serie de operațiuni discrete și secrete. În 1964, Germania Federală a repatriat o parte din savanți, printre care Pilz și Goerke.

Cît privește Israelul, el a continuat să adopte, cu regularitate, rezoluții ce condamnau savanții vest-germani, pînă în ajunul războiului de șase zile. După demisia lui Iser Harel, o comisie ministerială a desfășurat o anchetă privind această afacere, supunînd concluziile desprinse guvernului, care a publicat, în septembrie 1963, o declarație oficială:

„Guvernul afirmă că este necesar a se continua cu fermitate politica îndreptată împotriva savanților germani care lucrează în Egipt, conform declarațiilor făcute în Kneset de președintele Consiliului și de ministrul afacerilor externe.

Guvernul își exprimă regretul în urma demisionării șefului Serviciilor de securitate, cărui li exprima profunda stimă și recunoștința sa pentru activitatea devotată și înconoronată de atîtea succese, pe care le-a raportat în toate domeniile în care a fost însărcinat, pe perioada exercitării funcțiilor sale”.

CUPRINS

	<u>Pag.</u>
— Cuvînt înainte	3
— Arhivele S.H.A.I. au dispărut!	5
— „Omul nostru la Amman”	15
— Cadavra lui „Isor cel Mare”	22
— Cogilăria serviciilor secrete	23
— Spinzuratii din Bagdad	37
— Regeaua Thomas	48
— Joc periculos	56
— Dramă în trei acte	61
— „In vino veritas”	68
— „Vizitatorii nocturni”	74
— „Operațiunea Tigrul”	79
— Armata secrete ale lui Nassar	102
— Demisia	103

Redactor : mr. IOAN CHILON
Tehnoredactor : RADU STOIAN
Corector : plut. DĂNUȚ CARSTORU

Comanda nr. 51.259. Dat la cules : 03.05.1982
C. nr. 730/1982. Bun de tipar : 13.07.1982
Lucrarea conține 116 pagini.